

Sestdien pēc potes

Rīt, 11. decembrī, no 10.00 līdz 17.00 Kuldīgas vieglatlētikas manžā atkal būs izbraukuma vakcinācija pret Covid-19, nodrošinot gan pirmo, gan otro potes devu, pēc pieprasījuma arī balstvakcināciju.

Visumnīcas gaismas kubs ļauj izdzīvot trīs stāstus: diskotēku, kaut ko romantisku un dumpošanas pret likteni.

Atklāj Visumnīcu – gaismas un skaņas telpu

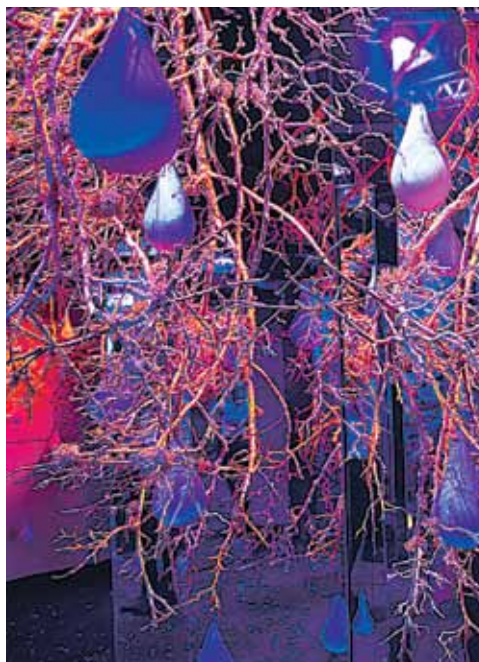
Piedzīvojumu telpā *Visumnīca* Kuldīgā, Baznīcas ielā 22, būs mainīga ekspozīciju zāle, kurā, iesaistot māksliniekus, tiks radīta daudzveidīga un aizraujoša programma.

Tas ir Latvijas dizaina veikala *Kuuld* komandas un līdzautora, kuldīdznieka Ulda Kleinberga veikums. Veikala īpašnieks un *Visumnīcas* idejas autors Igors Verners stāsta: „Kuldīga ir brīnišķīga vieta, kur dzīvot un atpūties, mums ir unikāls kultūrvēsturiskais mantojums, romantiskas ieliņas, skaistas kafējnīcas un plašs apartamentu klāsts, taču pietrūkst vietas, kur pavadīt laiku, tāpēc radās ideja izveidot gaismas piedzīvojumu telpu.” No ieceres līdz īstenošanai viņam kopā ar draugu U.Kleinbergu pagājuši pieci mēneši. Izmaksas Igors neatklāj, taču saka: tās ir lielas. Tāpat lielu paldies viņš velta uzņēmumam *Stiga RM*, kas atbalstījis ar savu produkciju.

Vienā telpā radīts gaismas kubs, kura autors ir U.Kleinbergs. Viņš skaidro: „Sākotnēji kubā gaismas nebija plānotas tik piesātinātas. Tādi gaismas ķermeņi, kas viens ar otru sadarbotos, mums vēl nav bijuši. Nācās projektēt visu no nulles un savām rokām taisīt atbilstošu gaismas kontrolieri, pievienojot radošu un estētisku elementu, jo visam jāstrādā vienotā ritmā. Jau sākumā, kad tapa inženiertehniskās shēmas, domāju, kā izskatīsies rezultāts, taču nebija telpiskās izjūtas. Kad sanāca kopā komanda, domājām, ko vēl uzlabot. Viss radās, daudz eksperimentējot, bet esmu gandarīts un redzu vēl jaunas idejas.” Ekspozīcija tiks mainīta vismaz trīsreiz gadā. Vasaras programma solās būt aizraujoša, iesaistot starptautiski atzītus māksliniekus.

Līdz Ziemassvētkiem *Visumnīcu* var apmeklēt no trešdienas līdz svētdienai no 12.00 līdz 20.00, piesakoties tās feisbuka vai instagrama kontā vai pārķot biļetes veikalā *Kuuld*, Baznīcas ielā 27. Viens piedzīvojums ilgst 15–20 minūtes.

Amandas Gustovskas teksts un foto

Otrajā telpā *Visuma koku* veidojis Gundars Safonovs.

RADOŠĀ Kuldīga

Uzbūvētas unikālas klavīeres

Pielikums Radošā Kuldīga.
Lielā intervija – ar novadnieci, aktrisi **Indru Burkovsku.**

Meklējiet iekšlapās!

„Mana krustmāte ir ģimenes ārste Ventspilī. Kad viņa sāka stāstīt par komplikācijām pēc kovidā un to, ka cilvēks nevar veselību atgūt, sapratu, ka potēšos,” saka vārmeniece **Signe Petrēvica.**

➔ 5. lpp.

Kuldīgā pret Saeimas deputātu **Aldi Gobzemu** par sapulču organizēšanu Valsts policija sākusi deviņus administratīvā pārkāpuma procesus. **Kā viņš uzvedās dzimtajā pilsētā?**

➔ 4. lpp.

FOTOKONKURSS Adventes vainags mūsmājās

Pašdarināto vainagu attēli līdz 14. decembrim jāšūta e-pastā: konkursi@kurzemnieks.lv.

Var pievienot īsu aprakstu, kā ģimenē svinat Ziemassvētkus. Neaizmirstiet norādīt vārdu un uzvārdu! Trīs oriģinālāko darbu autori saņems mēneša abonementu *Kurzemnieka* elektroniskajai versijai.

Otrdien, 14. decembrī:

- Uzņēmēju un amatnieku Gada balva.
- Kabiles jaunumi.
- Vide – vai visur pieejama?
- Tiekas muižu saimnieki.
- Uzbekistānas piezīmes.

REDZĒJUMS

Šonedēļ laika nav, nākamnedēļ arī ne

Daina Tāfelberga

Klusi un mierīgi rit Adventes laiks un tuvojas Ziemassvētki. Ja neskaista tādas īslaicīgas scēnas, kādas dzimtajā pilsētā viņdien sarīkoja bēdīgi slavēta politiķa uzņāciens trauksmainu policijas sirēnu pavadībā. Lielākoties gana klusi norit Jēzus piedzimšanas svētku gaidīšana. Nav tingeltangeļu lielveikalos, karstu telefonu frizētavās un skaistumkopšanas salonos, lai sapostos uz kārtējo ballīti vai koncertu. Jau otro gadu kultūras kalendārā tāds mazliet stindzinošs klusums – kā sals laukā, kas šīgada beigās daļā strauji atnācis, pārsvarā iepriecinot vien bērņus uz kalniņa un blītkotājus uz ūdeņiem. Siltumtīnotājiem tāds laiks dara vairāk raižu, īpaši tiem, kam apkure mājās balstīta elektrībā.

„Ja vien šonedēļ neskaitāmas reizes nebūtu dzirdēts: „Nav laika – jāskrien!””

Kurzemniekā apkopojot informāciju par gaidāmajiem kultūras notikumiem, secināju, ka sastingums tomēr nav uz mūžiem – gan jau atkusīs tāpat kā piebrauktais vai piemītais sniegs laikus nenotīrītajās un ar nejauko smilšu-sāls maisījumu nenokaisītajās ielās. Kovids licis apdomāt, ka ar vīrusiem ir līdzīgi kā ar laika apstākļiem. It kā nojautām, jo epidemiologi taču brīdināja, ka būs otrs un trešais vilnis, bet, kad tas notika, bijām kā no slīdēm izsisti. Līdzīgi, kā kādreiz paironizējām par ceļu uzturēšanas dienestiem, kad tie šausmās saķēra galvu: „Ak, vai, decembrī pēkšņi uznāca sniegs!”

Tā nu mēs mierīgi gaidām to brīnumu laiku. Gandrīz nesteidzīgi, ja vien šonedēļ neskaitāmas reizes nebūtu dzirdēts: „Nav laika – jāskrien!” Pat trīs mācītāji tā aizbildinājās, kad lūdzu laikrakstā dalīties Adventes laika pārdomās. „Šonedēļ noteikti nav laika. Nākamnedēļ? Nezinu – diez vai,” nu tā kaut kā skanēja. Droši vien tiešām viņiem nav laika, kaut baznīcas mums tukšas un ierobežojumu dēļ dievkalpojumi notiek reti. Kāpēc gan citādi lai Dieva kalpi atteiktos no iespējas ticīgajiem un neticīgajiem pateikt kādu svētīgu vārdu tieši šajā laikā? Iespējams, neveiksmīga sakrītība, jo atteicās tikai trīs – pat mazāk nekā puse, ņemot vērā to, ka garīguma trūkuma un aizņemtības laikā mācītāja kārtā ordinētu draudžu ganu Kuldīgas novadā ir gaužām maz.

Paldies Dievam, vēl tomēr ir tādi garīdznieki, kam atrodas brīvs brīdis. Un tā *Kurzemniekā* kā katru gad', arī tagad varat izlasīt atgādinājumu, ka ir Adventes laiks, un uzmundrinājumu, ka brīnumi notiek: neba velti Debesu tēvs devis mums Kristus piedzimšanu. Un svētīgi laikam man bija tieši tie mācītāju atteikumi, jo lika padomāt: „Paga, uz kuriem tad skrienam šajā nesteidzīgajā laikā, kad tikpat kā nekas nenotiek? Kāpēc nav laika?”

Par Kurzemnieku

Tagad, kad notiek preses abonēšana nākamajam gadam, uzrunājam bijušos kolēģus, jautājot, kādu viņi atceras darbu redakcijā un kādu saskata drukāto mediju nākotni.

Vietējam žurnālistam jādzīvo tā pati dzīve

Edgars Liepiņš, komunikācijas projektu vadītājs valsts uzņēmumā:

– *Kurzemniekā* biju žurnālists no 1997. gada līdz 2003. gadam. Pirmā lieta, kas atmiņā no šī laika, ir ārkārtīgi brīnišķīgie kolēģi. Otra lieta – profesijas priekšrocība. Tas ir viens no interesantākajiem darbiem, kāds vispār iespējams, jo nācās būt visādās vietās: sākot ar Valsts prezidenta rezidenci un beidzot ar nozieguma vietām kaut kur Kuldīgas mežos. Lai kādi būtu raksti – dažkārt tie bija priecīgi, dažkārt ne –, žurnālista dzīve tiešām ir ļoti interesanta.

Kurzemnieku šad tad palasu, internetā paklikšķināto rakstus par pazīstamiem cilvēkiem, paskatos, kas mani interesē, par ko un kas tagad raksta. Par vietējā

laikraksta nākotni domāju: jebkurai drukātai avīzei kaps izraksts jau sen. Kad vēl strādāju *Kurzemniekā*, ārzemnieki mācīja, ka neviens no mums nevarēs aiziet pensijā, strādājot drukātā avīzē. No otras puses, digitalizācija ļauj sasniegt tos, kuru Kuldīgā vairs nav, kuri dzīvo citur. Daudz jauniešu ir ārzemēs, un viņiem dzimtā pilsēta tomēr svarīga. Ja ar papīra versiju viņus sasniegt nevar, tad ar digitālo var.

Ar vietējā laikraksta misiju ir tā, ka lielā prese nekad nerakstīs par tādām lietām, kas svarīgas pāris tūkstošiem cilvēku. Tā arī ir tā lokālo mediju vieta, un tas ir iemesls, kādēļ tā tik ļoti svarīga. Neviens no malas nevar uzrakstīt par to, kas svarīgs vietējiem. Žurnālistam pašam jābūt vietējam: jāiepērkas

tajā pašā veikalā un jāiet uz tiem pašiem pasākumiem, kur iet abonenti. Jādzīvo tā pati dzīve, ko dzīvo vietējie.

Kurzemniekam novēlu gudrus, zināšus, spējīgus un talantīgus žurnālistus! Un lai komanda būtu ļoti saliedēta – tad var tikt galā pilnīgi ar visu.

Amanda Gustovska

TRĪS PAR VIENU

Ir tādi cilvēki, kuri ziemā aiz spēkrata piesien ragaviņas vai pūšļus un vizina citus. Šogad jau bijis viens gadījums, kad brauciens beidzies ar meitenes nāvi, citā reizē bērns guvis galvas traumu. Kā vērtējat šādu izklaidi?

1. Tas nav prāta darbs

Reinis Nitišs, profesionāls autosportists:

– Noteikti tas nav prāta darbs. Bet es pats, būdams autosportists, lai vai cik būtu izbraucies pa trasi, jūtu: uzkrītot sniegam un brauktuvei kļūstot slidenai, gribas pabraukt sānslīdē, lai būtu emocijas, adrenalīns, un, ja tas vēl notiek neatļautā vietā... Bet skaidrs, ka tas nav pareizi. Es neieiktu, ka tāda braukšana ir bīstama braucējam. Bīstama tā ir tāpēc, ka nekad nezini, kas notiks aiz likuma, vai pretī pēkšņi neparādīsies cilvēks vai kāds cits braucējs, vēl pārgalvīgāks. Nemaz nerunāju par tiem autovadītā-

jiem, kuriem ar pieredzi ir švakāk.

Lai kā mēs mācētu braukt, ielas nav tā vieta, pa kurām izklaidēties šādi. Tās ir vietas, kur vai nu privātie, vai pašvaldība kā mums Jēkabpilī nodrošina speciālas trases, lai ikviens var izmēģināt spēkus. Tās ir drošas, ar mikstiem sniega vaļņiem. Ierodies un bez maksas dabū savu adrenalīna devu vai arī mācies braukt pa slidenu segumu un savākt auto, ja nu kas.

Bet par tiem, kuri aiz sevis velk ragaviņas, – tas nu gan nav prāta darbs. Muļķīgi, stulbi. Kas iet bojā? Bērni.

Ja tur ir pieaugušais, tad, redzot, ka skrien virsū kokam, varbūt paspēs nolēkt no ragavām, bet bērni cīnās līdz galam un braucamo vaļā nelaiž. Es pats esmu to izbaudījis. Ja ar auto brauc ar 30 km/h, liekas, ka tu stāvi, bet aiz muguras velkamajam tas ir liels ātrums un ir sajūta, ka tas tūlīt pacelsies un lidos. Abiem izjūtas ir pilnīgi atšķirīgas. Vēl jāreķinās, ka mežā zem sniega var būt celmi, akmeņi: nokritīsi uz līdzena ceļa, bet aizriposi un atsitīsies. Tāda izklaide ir forša tikai līdz vienam brīdim.

2. Jādomā pirms darīšanas

Modris Vite, Modra autoskolas valdes loceklis:

– Nu, ziema ir ziema, bet cilvēki ir neapdomīgi. Kāds vēl *nav paspējis* nomainīt riepas, cits speciāli mēģina braukt sānslīdē. Daudziem pieklibo braukšanas kultūra. Cilvēkiem jāpadomā, ko viņi šajā laikā

dara. Es mācu kravas auto vadītājus, un, cik nav bijis tā, ka jaunieši speciāli mēģina izraisīt sānslīdi un auto sāk mētāties uz visām pusēm. Es šaubos, vai tad, ja auto aizbrauks ne tā, kā viņš gribēja, šoferis to savāks. Sadursme ir

neizbēgama. Bet kādu vizināt aiz auto galīgi nav prāta darbs. Ja kaut kas notiks, cilvēkam būs grūti ar to sadzīvot. Par to jādomā pirms darīšanas un jā-mācās no citu kļūdām.

3. Policiju visur nenoliksi

Ainārs Skrickis, Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes satiksmes uzraudzības rotas vecākais inspektors:

– Vispirms tā ir bezatbildība un likuma pārkāpšana. Noteikumos ir sacīts, ko autovadītājs drīkst un ko nedrīkst. Tomēr daudzi brauc un domā, ka viņus nepieķers. Domā tikai par nepieķeršanu, bet nedomā par sekām, kādas var būt agresīvai braukšanai. Nedomā par to, ka aiz mājas stūra pēkšņi var parādīties bērns, nedomā, ka var tikt sabojāta ielas infrastruktūra. Kuldīgā tādi ir, un viņi

jau ir izzinājuši, kur atrodas videonovērošanas kameras. Kur kameru nav, tur dara, kā grib. Visās vietās policistu nenoliksi, jo tādu resursu nav nedz mums, nedz pašvaldības policijai.

Par vizināšanu jāsaka: tāds ārpriests notiek... Viens gadījums ir Rīgā, kur cilvēks gāja bojā, arī Talsos. Tāda pati vizināšanās ar pūslī – tas noslīdēja no ceļa, ietriecās caurtekā, un cilvēks

beigts. Pūslis taču nav vadāms! Ja kaut kas notiks, tam nav nedz stūres, nedz bremžu, un tas slīdēs, kur pagadās, sevišķi krustojumos, likumos. Situācijas var būt dažādas. Pašam vilcējam pēkšņi priekšā būs šķērslis, un viņš to apbrauks, bet ko darīs velkamais? Labākajā gadījumā būs sasitumi, traumas, sliktākajā – nāve.

Alberts Dinters

RUNĀ SPECIĀLISTS

Siltumapgāde kļuvusi efektīvāka

Andris Aniņš, Kuldīgas siltumtīklu valdes priekšsēdis

Līdz rudenim cītīgi esam strādājuši, lai Kuldīgas novadā centralizētās apkures saņēmējiem būtu gana silti, kā arī samazinātos ražošanas izmaksas, energoresursu patēriņš un siltuma zudums.

Aizvadītajās dienās uznāca liels sals – atskatoties uz iepriekšējām ziemām, tik straujš tas sen nebija bijis. Tāpēc iedzīvotājiem par apkuri būs lielāki rēķini, tomēr tie nebūs tik lieli kā tad, ja siltumu ražo ar elektroenerģiju, kas tagad kļuvusi daudz dārgāka. Viens no galvenajiem uzdevumiem šogad līdz kurināšanai bija nodrošināt pietiekamu jau. Plānotais ir izdarīts.

Priecīgi var būt Priedaines iedzīvotāji. Pirms vairākiem gadiem, kad siltuma piegādi pārņēma Kuldīgas siltumtīkli, tur uzbūvēta jauna

katlumāja. Taču trase palika vecā, un arī māju pagrabos, kur tā ienāca, nekas nebija darīts. Cilvēki sala, sildījās ar elektroierīcēm. Šovasar pilnīgi visa trase pārbūvēta, iztaisnota, siltuma zudums samazināts no 30% līdz 10%. Vēl lielāks samazinājums būs tad, kad tiks nosiltinātas visas caurules pagrabos. Iedzīvotājiem to skaidrojām, un lielākā daļa arī saprata, cik liela nozīme taupībā ir siltummezgliem. Katra māja var pati regulēt, cik daudz siltuma vajadzīgs. Mēs varam nodrošināt lielu jau – ja siltummezgla nav, tad tiek paņemts vairāk, nekā vajag vai iedzīvotāji vēlas, tad logi jātur vaļā un par to attiecīgi jāmaksā. Būs apkures rēķini arī Priedaines iedzīvotājiem, jo beidzot viņi saņems siltumu, bet ne tik lieli, jo šķelda ir lētāka nekā elektrība. Līdz šim tā bija četras reizes dārgāka, turpmāk būs vēl vairāk.

Savukārt Padūrē pārgājām no malkas uz granulām. Tas ir būtisks ieguldījums gan ekonomikā, gan vides sakārtošanā. Malkas apkure izdevīga tikai tiem, kam pašiem ir mežs, ir laiks un patīk gādāt kurināmo, skalīt, kurināt. Citādi ir lielas izmaksas – apkure iznāk dārgāka nekā ar granulām, par šķeldu nerunājot. Padūrē arī ļoti neskūti izskatījās un pat bīstamas bija malkas grēdas un vecie šķūņi pie daudzdzīvokļu mājām. Pilnveidojām katlumāju, ierīkojām divus jaunus katlus: lielāko – granulām, mazāko – šķeldai.

Pielāgojām vēl no padomju laikiem saglabātās mazuta tvertnes – tā tām atrasts otrreizējs lietojums. Kurināšana ir automātiska, un kurinātājs nav jāalgo. Kopumā siltumapgāde Padūrē kļuvusi ievērojami efektīvāka un ir sakopta vide.

Ar malku aukstajā laikā vēl tiek kurināts Rendā, bet apkures sezonas siltajā periodā iztiek ar granulām katlu, kas iepriekš nomainīts. Arī tur plānots pilnībā pāriet uz efektīvāku kurināmo.

Šoruden uzņēmumā notikusi paaudžu maiņa. Piedzīvojam arī Covid-19 uzplaukšņu – vairāki strādnieki saslima tieši tajā laikā, kad steidzami bija jāpabeidz trases pārbūve un sākām mājas pieslēgt apkurei. Nācās iesaistīt citus uzņēmuma darbiniekus. Tagad visi atkal ir ierindā. Domāju, ka tie, kam ir tikai pārslimošanas sertifikāts, drīzumā potēsies un vakcinēšanas aptvere mums būs 100%.

Ražošanas izmaksu pieaugumu elektrības cenas kāpuma dēļ jau jūtam. Pagaidām tas vēl nelielā mērā, ka būtu jāceļ apkures tarifs. Jāskatās, kas tirgū notiks ar šķeldu, – tai cenas kāpums jau ir manāms. Mums ir noslēgti līgumi, bet var gadīties, ka piegādātājs saistības vairs nepilda, ja pārpircējs piedāvā par 30% lielāku samaksu un pats vēl aizbrauc pakaļ. Šajā ziņā esam pārbaudījuma priekšā, bet aplēses vēl ir provizorisks.

AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS

Kā jūs apmierina piedāvājums Kuldīgas veikalos? Vai ir kas tāds, ko pie mums iegādāties nevar?

Iluta Alsberga, mūziķe:

– Kuldīgā dzīvoju divarpus mēnešus, pārcēlos no Rīgas. Ja jāsalīdzina ar piedāvājumu Rīgā, arī šeit var daudz ko iegādāties. Vairāk droši vien vajadzētu bērnu preces, piemēram, zobu tīzerīšus, taču arī tos izdevās atrast veikalā Pūks.

Vairākas dienas mēģinu atrast legingus, un tas vēl nav izdevies, bet visus veikalus vēl neesmu izstaigājusi. Vēl pietrūkst kādu lietu mājām – veikalā Mājai un dārzam it kā ir, taču prasītos vēl kādu līdzīgu veikalu. Pašlaik pietrūkst kultūras pasākumu. Skatos, ka Rīgā un Liepājā jau notiek, teātri strādā, bet Kuldīgā, ja uz decembri vai janvāri gribētu uzdāvināt biļetes uz kādu kultūras pasākumu, tas, šķiet, nav iespējams.

Iveta Freimane, pārtikas loģistikas speciāliste:

– Mums nav plaša piedāvājuma, varētu būt plašāka izvēle mēbelēm. Vajadzētu vienu veikalu Jysk. Vēl arī bērniem un pieaugušajiem sporta preces, jo šeit nav nekādas izvēles. Vairāk nekas nenāk prātā. Par daudz gan nekā nav, jo izvēle vienmēr vajadzīga.

Aiga un Ģirts Lozes, uzņēmēji no Cēsīm:

– Mēs esam tūristi un esam priecīgi par to, ko šeit var iegādāties. Nopirku tik daudz skaistu lietu! Diviem bērniem veikalā Estilo šalli un stilīgus cimdus – tie tagad ir svarīgi un ļoti labās cenās.

Cēsīs tik stilīgas lietas nevarētu nopirkt, būtu jābrauc uz Rīgu. Tagad iesim vēl uz pāris veikaliem, un zinu, ko nopirkt mūsu biznesam. Mums Cēsīs ir pieci apartamenti, un zinu, ka Alandeko nopirktu smaržu kociņus – nebūs jābrauc uz lielo Alfu. Citur ieiešu papildināt Ziemassvētku dāvanas visiem draugiem. Jums ir brīnišķīga vieta!

Marija Ausmane, skolniece:

– Biežāk iznāk no interneta mājaslapām pasūtīt apģērbu. Tieši jauniešiem, šķiet, izvēle šeit ir pārāk maza, un vieglāk ir sev patīkamus apģērba gabalus atrast internetā. Arī apavu Kuldīgā trūkst. Protams, ir veikāli, kur tos iegādāties, taču internetveikalos izvēle ir plašāka. Vēl varētu būt sporta preču veikali, jo šeit zinu tikai vienu.

Arta Pole, šuvēja:

– Es pa veikaliem staigāju maz. Pārsvārā iepērkos internetveikalā Aliexpress. Tur ziemas mēteļi var dabūt par 38 eiro, zābakus – par 40, somu – par 25. Veikalos neko par tādām cenām nenopirktu. Kleitu vasarai šeit vienu var nopirkt par 50 eiro, bet

Aliexpress par tādu naudu – veselas piecas! Ar piegādi ir kā kuru reizi: citreiz atnāk ļoti ātri – desmit dienās vai divās nedēļās, citreiz jāgaida ilgāk. Kad veikals svinēja dzimšanas dienu, dabūju vairākas atlaides. Jā, no šī veikala varu apģērbties viscaur, sākot ar veļu un beidzot ar mēteļi. Vienīgi zeķbikses tur nevaru nopirkt savā izmērā.

Aldis Frāmis, celtnieks:

– Es visu mūžu esmu strādājis celtniecībā, un vienīgā lieta, ko šeit neesmu varējis nopirkt, ir drēbes vīriešiem, jo izvēle ir niecīga. Man radnieks drēbes pasūta internetveikalos no Skotijas, un es citreiz lūdzu, lai pasūta arī man.

**Amanda Gustovska
Lailas Liepiņas foto**

LASĪTĀJS VAICĀ

Kur likt vecās riepas?

Redakcijā vērsās kāda kundze, kurai ar uzņēmumu Kuldīgas komunālie pakalpojumi (KKP) iznākusi nesaprašanās par riepām.

„Es gribēju nodot vecās riepas, bet vispirms man paprasīja kovidā sertifikātu, pēc tam vēl prasīja maksu par riepu pieņemšanu. Vai tad nav tā, ka četras riepas gadā katrs var nodot bez maksas? Paši savā mājaslapā ielikuši rakstu, ka katru gadu, pienākot riepu maiņas laikam, nolietotās tiek izmestas

kapu konteineros un ka neesot saprotama tādu cilvēku rīcība, kuri atkritumus ved uz mirušo atdusas vietu. Vai man arī savējās jāmet konteinerā?”

KKP pārstāve Anita Zvingule apstiprina, ka uzņēmums strādā zaļajā režīmā un apkalpo tikai tos, kuriem ir Covid-19 pārslimošanas vai vakcinācijas sertifikāts. Viņa skaidro, ka nolietotās riepas var nodot pie riepu pārdevēja vai arī KKP laukumā Kuldīgā, Dārznie-

cības ielā 9. A.Zvingule norāda, ka nokalpojuma riepas jāņem pretī pārdevējam, jo Dabas resursu nodoklis, kas paredzēts utilizācijai, ir iekļauts jauno riepu cenā.

KKP no iedzīvotājiem riepās pieņem par maksu (1,25 eiro gabalā), jo uzņēmums maksā par utilizāciju un nav tādu normatīvo aktu, kas teiktu, ka atkritumu apsaimniekotājam tās būtu jāpieņem bez maksas.

Alberts Dinters

Kas jāzina par balstvakcināciju

Vairāki Kuldīgas iedzīvotāji jautā, kādu papildu poti pret Covid-19 iesaka atkarībā no tā, ar kādu vakcīnu pabeigta pamata potēšana. Vai ir ierobežojumi devai, ja cilvēkam ir liekais svars, un vai tie tiek aprēķināti, ņemot vērā vecumu?

Nacionālā veselības dienesta pārstāve Zaiga Barvida skaidro: „Ja kāds vakcinēts ar Johnson&Johnson vakcīnu Janssen, tad kā pirmā priori-

tāte ir Moderna (vakcīna Spikevax), otrā – Pfizer (vakcīna Comirnaty). Ja primārā vakcinācija bijusi ar ražotāja Astra Zeneca poti (Vaxzevria), tad pirmā prioritāte ir Moderna, otrā – Pfizer. Ja cilvēks pamatā sapotēts ar Pfizer vakcīnu, tad pirmā prioritāte ir šī pati, otrā – Moderna. Ja pamatā potēts ar Modernu, tad arī balstvakcinācijai pirmā prioritāte ir šī vakcīna, otrā – Pfizer.”

Z.Barvida skaidro, ka pirmā priori-

tāte tiek ieteikta kā vislabākā imūnā aizsardzība un izvērtēti arī minimālie reakcijas riski (temperatūra, sāpes plecā, drudzis u.c.).

Atbildot par svaru un vecumu, Z.Barvida saka: ražotājs devas ir noteicis konkrētām potēm – tās atkarīgas no vakcīnu kombinācijas, nevis pacientu veselības problēmām, vecuma vai auguma.

Alberts Dinters

Trešā Advente

Gaisma un prieks – arvien tuvāk

Svētdien Adventes vainagā aizdegšim trešo sveci. Pārdomās dalās Usmas Sv. Pētera draudzes evaņģēliste Agrita Staško.

„Aizdegtā svece norāda uz Jēzu kā gaismu, kas tuvojas un nāk. Un Kristus dzimšanas svētkos patiesā gaisma atmirdzēs katra labas gribas cilvēka sirdī. Trešajai svētdienai ir arī īpašs raksturs, jo dievnamos liturģiskā krāsa mainās no purpura uz rozā. Tā ir krāsa, kas aicina priecāties, jo tuvu ir Pestītāja dzimšanas svētki. Arī tu Viņu vari sastapt, jo pasaule bez Kristus ir kā bezcerības cietums.

Jau gadsimtiem ilgi laudis to gaidīja, jo pravieši bija runājuši par glābšanu. Nabadzība mijās ar ļaunumu, bezspēcība – ar izmisumu, tāpēc tie gaidīja palīgu un glābšanu no Dieva. Zeme ir cieta un mēma, un cilvēks pats sev nevar palīdzēt. Kas var mūs no šīs situācijas izvest? Vietā ir norādīt uz Jāni Kristītāju – pēdējo un vislielāko pravieti, kas bija stingrs atgriešanās no grēkiem sludinātājs. Viņš, atrodoties cietumā, sūtīja mācekļus pie Jēzus noskaidrot: „Vai tu esi tas, kuram jānāk,

vai arī mums jāgaida cits?” Jāņa Kristītāja jautājumu laudis Jēzum uzdod līdz pat mūsu dienām, vēlēdamies dzirdēt apstiprinājumu: „Kas tu esi? Vai tu esi tas, kuram jānāk, vai arī mums jāgaida cits? Vai tu mūs izglābsi, vai glābšanu mums meklēt citur?”

Arī mēs jau mēnešiem ilgi un pat gadus dzīvojam zem ļauna vīrusa zīmes, jo tā radītais posts ir krietni pārsniedzis epidemioloģiskās robežas. Sašķeltība sabiedrībā, nomāktība cilvēku sirdīs, baiļu un neziņas atmosfēra, kurā dzīvojam, skar katru no mums. Šie apstākļi palīdz mums atzīt cilvēka dzīvības trauslumu, tie liek saprast, ka, neraugoties uz modernās zinātnes sasniegumiem, mēs joprojām nespējam kontrolēt visu. Mazs vīruss paralizējis visu pasauli. Ko darīt? Kas var mūs no šīs situācijas izvest?

Jēzus atbilde Jānim Kristītājam un arī mums paliek tā pati mūžīgi un uz visiem laikiem: „Akli redz, tizli iet, spītāļīgi top šķīsti,

kurli dzird, miroņi ceļas augšām, un nabagiem tiek sludināta prieka vēsts.”

Daudzi savu pestīšanu jeb glābšanu pazaudē. Daudzi to noliedz, noliedzot pašu Pestītāju. Daudzi sludina pretēji Kristus evaņģēlijam. Bet vienalga skan jautājums: „Vai tu esi tas, kuram jānāk?” Tas prasa rast atbildi katra sirdī. Jo ikdienā, kad staigājam savu problēmu tumsā, Kristus – gaisma no gaismas – spēj iespīdēt mūsu tumsā un apgaismot dzīves ceļu. Lai nenomaldītos, uz šo gaismu jāskatās un pēc tās jāiet.

Viņš jau ir ceļā. Tumsā un drēgnumā Dieva mīlestības apsolījums piepildīsies. Lai uzdrošināties atkal nākt tuvāk cits citam un tam, kurš ir ceļā pie mums! Jo ticība, kas nākusi caur Viņu, ir vislielākā dāvana, ko vīrs zemes no Dieva varam saņemt. Tā mūs vieno ar mīlestības avotu, dod spēku ikdienas pārbaudījumos, kā arī dāv mieru mūžīgās dzīves apsolījuma gaismā.”

Kuldīgā Gobzemu neaiztur, sāka virkne lietvedību

Otrdienas, 7. decembra, rītā Kuldīgā ieradās mūsu novadnieks, Saeimas deputāts Aldis Gobzems, kurš iepriekšējā dienā bija sācis savu Latvijas apceļošanas tūri. Pilsētas laukumā viņu sagaidīja kupls atbalstītāju un policistu pulks.

Autobuss ar politiķa uzvārdu uz sāniem tur ieripoja neilgi pēc desmitiem no rīta. Atšķirībā no citām pilsētām A.Gobzems sanākušos uzrunāja no autobusa, pēc tam no tā izkāpa ar izstieptām rokām, tādējādi policistiem demonstrējot apņemšanos nepretoties arestam, ja tāds notiktu. Atbalstītāju un likumsargu ielenkumā politiķis devās cauri visai pilsētai uz policijas iecirkni, līdz iesošajam likumsargam ik pa brīdim ironiski sakot, ka no pūļa, kas viņam seko, nevienu nepazīstot. Visu ceļu ejošos pavadīja vairākas policijas ekipāžas, un, kā novēroja Kurzemnieks, brīžiem Jelgavas ielā tika apgrūtināta satiksme.

Pie iecirkņa sanākušos sagaidīja liels skaits Valsts policijas (VP) darbinieku. A.Gobzems, atsaucoties uz to, ka ir Saeimas deputāts, pieprasīja tikšanos ar iecirkņa vadību. Pēc neilgas stīvēšanās, jo politiķim ļāva iecirknī iet vienam, bez viņa piesauktās pilnvarotās personas, A.Gobzems iegāja ēkā. Video, ko viņš publikojis vietnē Facebook, dzirdams, ka bijusi īsa saruna ar policijas iecirkņa priekšnieka pienākumu izpildītāju Vītu Maslobo-

jevu. Kamēr tā notika, likumsargi pie ēkas sanākušajā pūlī ieslēdza auto sirēnas, tā traucējot cilvēkiem sarunāties, ik pa brīdim aicinot nepulcēties un nepārkāpt Ministru kabineta noteikumus.

Atšķirībā no iepriekšējās dienas, kad Tukumā, Ventpilī un Liepājā policija A.Gobzemu arestēja, šoreiz viņš aptuveni pēc pusstundas iznāca no iecirkņa un devās uz savu autobusu.

VP pārstāve Gita Gžibovska informē, ka tikai 6. decembrī pret sapulču organizatoru policija sāksusi 12 administratīvā pārkāpuma procesus. Tāpat ir noskaidrota daļa no neatļauto sapulču apmeklētājiem, un fiksētie materiāli tiek izvērtēti. Ir sākti vairāki administratīvā pārkāpuma procesi arī pret dalībniekiem.

G.Gžibovska piebilst, ka Tukuma iecirknī sāks arī kriminālprocess pēc Krimināl-

Jau pirms ierašanās dzimtajā pilsētā Saeimas deputāts Aldis Gobzems savā feisbuka profilā paziņoja, ka taktiku mainīs un pie policistiem dosies pats, piedāvājot viņu arestēt. Kuldīgā viņš netika arestēts, un politiķis kopā ar atbalstītājiem no Pilsētas laukuma devās cauri visai pilsētai uz Valsts policijas iecirkni Jelgavas ielā.

likuma 269. panta pirmās daļas (uzbrukums varas pārstāvim) par to, ka pagaidām nenoskaidrota persona iespērusi policijas inspektorei, kura tobrīd pildīja dienesta pienākumus, lai novērstu pārkāpumus.

Savukārt Kuldīgā pret neatļautās sapulces organizatoru sāka lietvedība par likuma Par sapulcēm, gājieniem un piketiēm pārkāpšanu, par Ministru kabineta rīkojuma nr. 720 neievērošanu un nepakļaušanos policijas prasībām likumpārkāpumu pārtraukt. 7. decembrī pret organizatoru sākti deviņi administratīvie procesi, savukārt materiāli par dalībniekiem tiks vērtēti.

VP atkārtoti aicina nesankcionētas sapulces neapmeklēt un ievērot epidemioloģiskās prasības, lai nepieļautu vēl lielāku Covid-19 izplatību un neapdraudētu gan savu, gan apkārtni veselību.

Alberta Dintera teksts un foto

Aizdegas žāvētājs

Trešdien daudzus Kuldīgas iedzīvotājus satrauca ugunsdzēsēju automašīnas, kas ar ieslēgtām sirēnām traucās cauri pilsētai, jo kokapstrādes uzņēmumā Stiga RM bija sākusies degšana.

Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta (VUGD) pārstāve Anete Strazdiņa apstiprina, ka pusdivpadsmitos saņemts izsaukums – Kuldīgā ugunsgrēks izcēlies ražošanas ēkā. Konstatēts, ka divstāvu celtnē deg žāvēšanas iekārta (120 m²) un ventilācijas šahta (1 m²). Aptuveni pusstundā paaugstinātas

bīstamības ugunsgrēks likvidēts. Notikuma vietā strādāja 12 ugunsdzēsēju, izmantojot četras autocisternas. Kuldīgas ražotnes vadītājs Jānis Osis stāsta, ka nopietnu bojājumu nav. Ir sākusi žāvēšanas iekārtas elektrības vadi. Ceturtdienas rītā tie nomainīti, un pēcpusdienā iekārta tikšot iedarbināta no jauna. J.Osis izsaka lielu pateicību VUGD darbiniekiem par operatīvo darbu.

Alberts Dinters

NO KĀRTĪBAS SARGĀTĀJU IKDIENAS

Tumšais gājējs notriekts, šoferi iereibuši, sieviete tēlo bezpalīdzību

Stāsta Valsts policijas (VP) Kurzemes reģiona pārvaldes vecākā speciāliste Madara Šeršņova.

Decembra pirmajā nedēļā Kuldīgas iecirknī sākti 17 administratīvā pārkāpuma procesi, reģistrēti astoņi ceļu satiksmes negadījumi ar vienu cietušo. Viens negadījums notika Kurmāles pagastā. Pa ceļa Kuldīga–Alsunga braucamo daļu tumšajā laikā un bez atstarotājiem gāja vīrietis. Garām braucošais vadītājs viņu nepamanīja un notrieca. Slimnīcā konstatēts, ka gājējs bija reibumā. 3. decembrī Gudenieku pagastā kāds vīrietis ar automašīnu ceļa Kuldīga–Apriķi krustojumā ar ceļu Alsunga–Ķikuri neievēroja zīmi *Dodiet ceļu!*, līdz ar to notika sadursme ar citu spēkratu. Vēl šajā dienā Skrundā, Kuldīgas ielā, policija apturēja auto, ko vadīja jauniešs alkohola reibumā. Izelpā konstatētas 0,59 promiles, kā arī viņam nebija autovadītāja apliecības. Agrā 4. decembra rītā policistiem Kuldīgā bija jādodas uz Sūru ielu, jo tur kāds ar savu auto uzbrauca kokam un to nolauza. Šoferis pie stūres sēdies reibumā – izelpā 1,63 promiles. Šajā gadījumā ierosināti divi administratīvie procesi.

7. decembrī VP saņēma zvanu no mediķiem, ka kādā dzīvoklī Kuldīgā bezpalīdzīgā stāvoklī atrodies sieviete, kurai nodarīti miesas bojājumi. Kad policija ieradās, to sagaidīja mediķi, kuri nevarēja sētā iekļūt, jo vārtiem priekšā bija aizslēgta ķēde. Kad likumsargi un mediķi tomēr iekļuva, ēkā atradās divi cilvēki, un sieviete, kura zvanīja, atzinās, ka tas bijis tikai joks. Tas viņai maksās gana nopietnas nepatīkšanas, jo sāks administratīvais process par viltus izsaukumu.

8. decembrī Kuldīgas policisti profilaktiskajā pārbaudē skatījās, vai nepilngadīgajiem netiek pārdoti enerģijas vai alkoholiskie dzērieni, kā arī tabakas izstrādājumi. No pieciem veikaliem vienā pusaudzis pie aizliegtās preces tika, proti, pārdevēja nepārlicinājās par pircēja vecumu un pārdeva viņam alkoholu. Sākti divi procesi – gan pret pārdevēju, gan veikalu.

Pierakstījis Alberts Dinters

FOTOGRĀFIJA

Kristaps Kalns: „Labie fotoaparāti ir kā dažādi labi audumi: katram kas atšķirīgs. Tas veido katra rokrakstu.”

6. lpp.
JAUNAS UN TALANTĪGAS

Kuldīdznieces Sanija Gulbe un Kate Rasa Ozola.

2., 3. lpp.
PERSONĪBA

Aktrise Indra Burkovska:

„Tas burvīgais un foršais ir tas, kas notiek tagad – tieši tagad, nevis tas, kas bijis.”

4.–5. lpp.

Uzbūvētas unikālas klavieres

Starptautisku slavu guvušā meistara Dāvida Kļaviņa darbnīcā Kuldīgā tapušas pasaulē otras lielākās vertikālās koncertklavieres. Tās ir 4,5 m augstas, vairāk nekā tonnu smagas un ietvertas apzeltītā metāla rāmī. Drīz tās tikšot pārvestas uz ASV pasūtītājam.

Arī vislielākais eksemplārs ir šī meistara pirms gadiem darināts un atrodas Ventspils koncertzālē *Latvija*.

„Lielā izmēra dēļ šīs arī ir pasaules skanīgākās klavieres,” stāsta D.Kļaviņš. „Garākā stīga ir gandrīz četri metri. Līdz ar to basa stīgas ir ļoti tievas un dod skaidru skanējumu.” Instrumenti tika aptuveni divus gadus pēc kāda Floridā dzīvojoša cilvēka pasūtījuma. Klients ģimenei un draugiem būvējot atpūtas centru, un tajā starp pirmo un otro stāvu būs balkons, uz kura pianists varēs sēdēt un instrumentu spēlēt. Nākamā gada sākumā klavieres ar gaisa pastu tiks vestas uz turieni. Vēlāk D.Kļaviņš braukšot vadīt instrumenta ierīkošanu ēkā, kas pašlaik top.

(Turpinājums 2. lpp.)

Jolanta Hercenberga
 Lauras Vilertes foto

Klaviermeistars Dāvids Kļaviņš pie savām jaunajām, 4,5 metrus augstajām klavierēm. Īpašo un spēcīgo skanējumu nodrošina garās, tievās basa stīgas, tādēļ instruments ir tik augsts un pianistam jākāpj pa kāpnēm, lai to spēlētu. Finiera raksts uz rezonatora ir uzgleznots.

Uzbūvētas unikālas klavieres

(Sākums 1. lpp.)

ĻOTI DAUDZ ZELTA

Meistars Dāvids Kļaviņš stāsta, ka klavieru metāla rāmis ir klāts ar zeltu un tas Kuldīgā varētu būt lielākais zelta gabals.

„Rāmis klāts ar lipīgu masu, un tai uzbērts zelts. Tas izmantots diezgan daudz. Rezonators gatavots no egles, kas augusi kalnos – Bavārijas Alpos. Koksnei jābūt ar šauru šķiedru, lai instrumenta skaņējums būtu labs. Tāda ir kokiem, kas aug augstu virs jūras līmeņa, kur ir īsas vasaras un garas ziemas. Koks aug lēni, un šķiedra ir ciešāka. Tērauda rāmis iztur sfīgu spriedzi līdz 20 tonnām.”

Kanādas mākslinieks Pīters Kostello (*Peter Costello*) rezonatoru apgleznojis, lai tas izskatītos kā aplīmēts ar finieri. „Aplīmēt ar to nedrīkst, jo svarīgi, lai klavierēm būtu labs skaņējums,” stāsta meistars. „Šo darbu aizkavēja situācija pasaulē. Vairāk nekā septiņus mēnešus bija jāgaida, kad mākslinieks varēs atļot un nebūs jāievēro pašizolācija. Desmit dienas dīkā tāda līmeņa speciālists nevar atļauties. Kopā ar diviem asistentiem viņš pie instrumenta strādāja septiņas dienas.”

Dāvids Kļaviņš skaidro: pie šī instrumenta pianistam jāpierod, ka skaņu tas dzird tikai daļēji atšķirībā no tā, kā to dzird klausītāji vairākus metrus zemāk.

IZAUGSME VĒL IESPĒJAMA

D.Kļaviņš stāsta, ka pamatā klavieres ir pabeigtas – vēl tikai daži sīki darbiņi atlikuši. „Sajūtas ir labas – gandarījums, ka viss izdevies, kā plānots. Katras jaunas klavieres ir apliecinājums, ka manas pirms 35 gadiem izvirzītās tēzes ir pareizas, proti, klavier-

būves industrijas apgalvojums, ka jau 19. gadsimta beigās līdz ar koncertflīģeli ir sasniegta instrumenta izaugsmes virsotne, nav paties. Arī šis instruments ir apliecinājums, ka joprojām var uzbūvēt klavieres ar vēl labāku skaņējumu. Šo klavieru modelis ir M450i. Cipari norāda augstumu

un to, ka tās ir integrējamās telpā.” Par izgatavošanu, transportēšanu un instalāciju klients maksājis ap pusmiljonu eiro, summā vēl nav iekļauta apgleznošana.

PĀRCELTIES UZ LATVIJU BIJA PAREIZI

D.Kļaviņš ir latvietis, kurš dzimis

Vācijā, dzīvojis dažādās vietās pasaulē, tostarp kādu laiku Latvijā, bet pēdējos gadus strādājis Ungārijā. Klavierbūves biznesu uz Kuldīgu pārcēlis pirms gada, kad atbraucis skaņot klavieres Ventspils koncertzālē *Latvija* un pandēmijas dēļ vairākus mēnešus nav varējis atgriezties Ungārijā. Šeit sastapis mākslinieku Līcīšu ģimeni, kas viesmīlīgi piedāvājusi padzīvot lauku mājā, kamēr ierobežojumi ceļot tiek atcelti. Sarunās nonākuši pie idejas, ka D.Kļaviņš varētu atgriezties dzimtenē un jau pasaules atzinību guvušo nodarbi turpināt šeit. Pērn Kaļķu ielā iekārtota darbnīca, atvesti darba instrumenti. Līgumi no Ungārijas uzņēmuma *Klavins Klavins Manufaktūra Kft* pārslēgti ar Latvijā dibināto uzņēmumu *Klavins Piano*. Jautāts, vai pēc šeit nostrādātā gada ir sajūta, ka lēmums bijis pareizs, meistars atbild: „Jā, pareizs. Kapacitāte šeit ir augstākā līmenī: laba komanda un darba kvalitāte. Dzīves sajūta ir krietni labāka nekā Ungārijā. Vienīgi valdības ierobežojumi mani traucē un tas, ka tā rīkojas, kā grib. Citādi viss ir brīnišķīgi – Kuldīgā jūtos kā mājās.”

Jolanta Hercenberga
Lauras Vilertes foto

JAUNA UN TALANTĪGA

No skolnieces līdz skolotājai

„Tieši izaicinājumi attīsta un iemāca ko jaunu.”

Sanija Gulbe 2019. gada 8. martā Latvijas Mūzikas akadēmijas orķestra koncertā Ogrē.

Sanija Gulbe nekad nav domājusi kļūt par pedagoģi, bet no Kuldīgas mūzikas skolas audzēknes gadu gaitā kļuvusi par vijoles skolotāju. Ar kori *Cantus* viņa savulaik pabijusi vairākās pasaules valstīs un savu ceļu meklējusi kā Rīgā, tā Ventspilī.

VECMĀMIŅA NEPADEVĀS

Sanija ar dvīņumāsu Elīnu auga un bērnību pavadīja Vilgālē pie vecmāmiņas. Ģimenes locekļi viņas atceras kā lielas dziedātājas. Vecmāmiņai vienmēr bijusi doma, ka ar mazmeitu talantiem kaut kas jādara, un, citu mudināta, abas māsas pieteikusi Kuldīgas mūzikas skolā. Sanija saka: „Omas sapnis bija, lai viena no mums spēlētu vijoli, un tā liktenis saveda mani kopā ar šo instrumentu.”

Atceroties mūzikas skolas laikus,

viņu pārņem dažādas pārdomas, atmiņas, emocijas: „Viegli nebija. Nevienam nav. Arī es biju tas bērns, kurš negribēja mācīties. Paldies Dievam, blakus bija vecmāmiņa, kura nepadevās. Disciplīnu mācījos gan skolā, gan mājās. Brīvdiena, darba diena vai svētku diena – jāspēlē katru dienu. Vecmāmiņa sēdēja klāt un lika to darīt vairākas stundas, kamēr citi bērni skraidīja gar mājām. Spēlētāis laiks atmaksājās, un man veicās arvien labāk.”

Pēc tam viņa iestājās Ventspils mūzikas vidusskolā, lai turpinātu apgūt vijolspēli. „Tas notika diezgan automātiski. Nezināju, ko citu vēlos darīt, tāpēc nolēmu mācīties tālāk. Ventspilī interesi piesaistīja orķestra muzicēšana. Tā bija jauna pieredze. Man vijoles spēlēšana sagādāja prieku, tāpēc nolēmu sākt studijas Latvijas Mūzikas akadēmijā. Šajā dzīves posmā daudz domāju, kas esmu un ko darīšu tālāk. Skaidrs bija tas, ka vēlos atgriezties Kuldīgā.”

Nesen mūzikas skolas direktore Andra Zvejniece piedāvāja pievienoties kolektīvam. Godīgi sakot, līdz pat tam brīdim biju pārliecināta, ka nekad nebūšu skolotāja, taču pēc sarunas ar viņu jutos nedaudz ieinteresēta un sāku par to domāt. Nolēmu piedāvājumam piekrist, un tā sākās mans jaunais piedzīvojums.”

IEDVESMA DARBĀ, DABĀ UN CILVĒKOS

„Viss jaunais un nezināmais ir ne-

daudz biedējošs. Tā bija arī man, izejot savā skolā citā statusā,” Sanija turpina. „Sākumā bija grūti savus skolotājus uzskatīt un nosaukt par kolēģiem. Tā ir pilnīgi cita sajūta. Tagad līdz galam saprotu, cik grūts un atbildīgs ir šis darbs. Nesen ieraudzīju tekstu: „Ir vajadzīga liela sirds, lai strādātu ar maziem cilvēkbērniem.” Tam es pilnībā piekriju. Bērni nūdien ir unikāli un atšķirīgi. Skolotājam jāprot katram pielāgot pareizas metodes, ņemot vērā viņa spējas, rakstura īpašības. Viena no svarīgākajām lietām izglītošanā ir sadarbība starp vecākiem, bērnu un skolotāju. Labas attiecības starp iesaistītajām pusēm ir liels ieguvums visiem, bet visvairāk jau bērnam.”

Cilvēks, kurš iedvesmo, jaunajai pedagoģei tālu nav jāmeklē: „Pirmais, par kuru iedomājos, ir mūzikas skolas bijusī direktore un diriģente Maruta Rozīte. Šai personībai piemīt visas tās īpašības, kuras es ļoti cīnu. Darbs, ko viņa skolā ieguldījusi, ir nenovērtējams.”

Vēl Sanija iedvesmo daba: „Šobrīd kā vēl nekad agrāk novērtēju svaigu gaisu, ainavas, pat lietu. Ļoti patīk pastaigas. Otra lieta, kas man patīk, ir fotografēšana. Ķert mirkli ir aizraujoši. Šķiet, tagad laiks rit īpaši ātri, tāpēc vēl jo svarīgāk ir katru mirkli apturēt.”

Evelīna Vasiļčika
Sanijas Gulbes arhīva foto

MŪZIKA

Nerimtīgā Maestro jaunās idejas

Mūsu novadnieks, Dziesmu svētku Goda virsdiriģents, profesors un komponists Edgars Račevskis novembrī saņēma Ministru kabineta balvu par mūža ieguldījumu Latvijas kora mākslas un Vispārējo latviešu Dziesmu un deju svētku tradīcijas stiprināšanā un attīstībā.

NOZĪMĪGS VEIKUMS UN AUGSTAS BALVAS

Dziesmu svētku tribīnē Maestro kāpis kopš 1970. gada. Viņš ir ilggadējs Tukuma un Alūksnes novada kora virsdiriģents, dibinājis un vadījis Latvijā pazīstamus amatierkoros – *Gaudeamus*, *Vanema*, *Sonore*, ir vairāku nozīmīgu kultūrvēsturisku pasākumu iniciators: iedibinājis Jāzepa Vītola dziesmu dienas Gaujienā un Kurzemes vīru kora dižkoncertus dzimtajā Skrundā. Kopš 90. gadiem darbojas kompozīcijā, ir Latvijas Komponistu savienības goda biedrs. Tāpat viņa devums kultūrā ir pedagoģiskā darbība un profesionālās kora mākslas attīstība. Vairāk nekā 30 gadus E.Račevskis strādājis Latvijas Valsts konservatorijā (tagad Mūzikas akadēmijā), vairāk nekā 20 gadus vadījis Latvijas Radio kori. Augstu atzinību viņš saņēmis jau iepriekš: savulaik piešķirts Latvijas PSR Nopelniem bagātā un Tautas skatuves mākslinieka nosaukums, pēc valsts neatkarības atjaunošanas – Triju Zvaigžņu ordenis, viņš ir arī Lielās mūzikas balvas laureāts.

Maestro Edgars Račevskis Kurzemes vīru kora svētkos Skrundā 2019. gadā. Tiklīdz pandēmija beigsies, tādi dižkoncerti būšot atkal, jo novadnieka radošā darbība nerimstas.

VĪRU KORUS TUR KAUJAS GATAVĪBĀ

85. jubilejas koncertā, kas augustā notika Jāņa Akuratera muzeja pagalmā, novadnieks atzina, ka viņam allaž galva esot ideju pilna. Tā arī joprojām pēc balvas saņemšanas – par spīti gadu nastai un pandēmijai, kas diriģentam liedz ar koriem strādāt klātienē, viņš nesēž, rokas klēpi salicis. Telefonsarunā ar *Kurzemnieku* E.Račevskis pastāstīja, ka briedina idejas un vairāk raksta mūziku. „Par balvu esmu ļoti priecīgs un pateicīgs, īpaši Kultūras ministrijai, kas to

virzīja,” teic Maestro. „Tā mans mūža devums vainagojies kārtīgā manas dzīves gadu skaitlī. Un būtībā tā ir atzinība visai uzticīgajai Latvijas kora mūzikas saimei. Bet balva par mūža ieguldījumu jau nenozīmē to, ka neturpināšu strādāt – likšu diriģenta zizli vai nošu burtnīcu mierā. Regulāri esmu saziņā ar Kurzemes vīru koriem, lai, tiklīdz atļaus, varētu sanākt kopā un uzdziedāt kā pirms pandēmijas. Visi diriģenti ir gatavi un savus dziedātājus tur stingrā pavadā. Nedrīkstam pazaudēt muzikālo kultūru, kas ilgusi vairāk nekā gadu simteni.”

TAGAD VAIRĀK PIE NOTĪM

„Sēžu tik pie nošu lapām,” nosmej E.Račevskis. „Vienmēr esmu bijis optimists – meklēju un rodu citus veidus, kā dienu piepildīt ne tikai ar diriģēšanu vien.” Komponista veikums jau apkopots četrās dziesmu grāmatās: *Grāmata vīru koriem*, *Grāmata jauktajam korim* (abas 2019. gadā), *Grāmata sievu un bērnu korim* (2020) un *Solo dziesmas*, kas publiski atvērta nesen jubilejas koncertā. Sveikt ieradušies arī Kuldīgas novada pašvaldības pārstāvji, un tas īpaši priecējis, jo viņš joprojām jūtot saikni ar dzimto pusi, kaut dzīves ceļi sen aizveduši prom.

E.Račevskis dzimis Skrundā skolotāju ģimenē. Vēlāk pārcēlušies uz Turlavas pagastu, kur topošais mākslinieks gājis pamatskolā un pievērsies muzicēšanai, vēl neapzinādamies, cik cieši dzīve savīsies ar mūziku, īpaši koriem. Kā Maestro saka, abām savām mīļajām bērības un jaunības dienu zemēm viņš veltījis dziesmas. Kas zina – varbūt tapšot vēl kāda.

KURZEMNIEKI! UZ TOBAGO!

„Vēl viena liela ideja ir iešāvusies prātā, ko mēģināšu īstenot. Mēs esam parādā savai bagātajai pagānei. Kursas zeme savulaik bija bagāta ar notikumiem un piedzīvojumiem. Īpaši hercoga Jēkaba laiks, kad izveidojās cieša saikne ar Tobago salu. Venecuēlā dzīvoja mans draugs, komponists un diriģents Guntars Gedulis. Ap Jāņiem viņš organizēja pasaules latviešu tikšanos Tobago – ar dziesmām. Man radās ideja aizvest turp Kurzemes kora dziedātājus, kam būtu vēlme un varēšana. Sākšu apjautāties Kuldīgā, Ventspilī un citur. Mēģināsim atrast arī atbalstītājus. Būtu brīnišķīgi, ja Kuldīga uzņemtos iniciatīvu. Tādu ideju par Tobago kurzemniekiem izvirzīšu, lai neaprobežojas tikai ar dziesmām par Ventu, bet ir kas jauns, par ko cīnīties. Par hercogu Jēkabu vajag uzdziedāt!”

Daina Tafelberga
Aivitas Staņevičas
arhīva foto

JAUNA UN TALANTĪGA

Piedzīvojumi, pašai neriskējot

Kates radītos tēlus var apskatīt vietnē Artstation.com/virensere. Šogad viņa piedalījās akcijā *Draw October*, katru dienu oktobrī vienu savu tēlu instagrama kontā ievietojot ar mirkļbirku **#Drawtober**.

Kates veidotie grafiskie fantāzijas tēli.

tā ir kā teātris ar metamajiem kauliņiem. Katrs izveido savu tēlu, spēles vadītājs izveido piedzīvojumu, kurā visi dalībnieki liek iekšā savus tēlus. Metamie kauliņi nosaka, cik veiksmīgs katram tas ir. Var iedziļināties sava tēla īpašībās un attiecībās, piedzīvojumos un izaugsmē kopā ar citiem. Pēc šīs spēles esmu zīmējusi daudzus savus tēlus.” Māksliniece atzīst, ka radošais process ir diezgan haotisks: „Citreiz vienkārši vajag tēla aizpildīt tukšu vietu. Varu arī paņemt iesāktu tēlu un veidot tālāk, kādam tam jāizskatās, lai atbilstu noteiktai lomai. Citreiz sākuma punkts var būt cilvēks, kam var kaut ko uzbūvēt vīrs, līdz tas izveidojas par tēlu. Vienkāršu tēlu varu uzzīmēt arī stundas laikā. Ja būtu jāuztaisa tāds kā apskates materiāls citiem, tas ietu ilgāk.”

IEJŪTAS CITU ĀDĀ

Kate atzīst: tēlu veidošana ir labs veids, kā izdzīvot dažādu personību neparasto pieredzi. „Ja pašai kāda pieredze būtu pārāk dramatiska vai pat bīstama, varu to izdzīvot ar pašas radītajiem tēliem. Ir interesanti visām emocijām iziet cauri mierīgā veidā, izjust viņu piedzīvojumu, pašai neriskējot. Tā man ir kā sava veida terapija.”

Amanda Gustovska
Kates Rasas Ozolas arhīva foto

Kuldīdzniece Kate Rasa Ozola Latvijas Mākslas akadēmijā beigusi studijas nozarē *Kustība, attēls, skaņa*. Tagad viņa kā pašnodarbinātā veido ilustrācijas: „Dažādus stāstus zīmēju un gleznoju digitālajā planšetē.”

Mākslai Kates dzīvē vienmēr bijusi īpaša vieta: „Tā ietekmējusi visu dzīvi. Jau no mazotnes man šķita interesanti atveidot tēlus no animācijas filmām, spēlēm vai kādiem stāstiem. Katrā brīvā brīdī zīmēju, gleznoju uz papīra, pēc kāda laika sāku ar mākslu darboties digitāli. Atveidoju jau redzētus, izdzīvotus stāstus, bet laika gaitā sāku izdomāt pati savus. Gribēju prasmes attīstīt, līdz šim jau apgūto paspilgtināt

un piesātināt ar jaunām zināšanām, un tas atspoguļojās manos darbos. Nebija daudz jādāmā, ka akadēmijas specialitāte *Kustība, attēls, skaņa* būs mana vieta.”

PILNA GALVA FANTĀZIJĀM

„Lielākoties man ir interese veidot tēlus, taču nākotnē gribētu zīmēt ainavas. Visādu cilvēku vai fantāzijas tēlu zīmēšanai pieķerties ir visvieglāk, jo ar idejām par izskatu, raksturu un stāstiem ir pilna galva, tādēļ viegli tās uzlikt uz papīra. Ar ātru skici nekas nebeidzas. Pēc tam apskatot to, kas dzīvojis manā prātā, sāku domāt par tēla raksturu un izskatu. Pēc tam to veidoju digitāli, ar grafikas elementiem. Kad redzu

interesantu, aizkustinošu stāstu, tas iedvesmo kaut ko radīt pašai. Tas motivē pieķerties maniem iesāktajiem tēliem un izveidot tos vēl spilgtākus, pievienojot tādas īpašības, kādas medijs vai filma saviem tēliem vēl nav iedomājies pielikt.”

NO VIDEO UN GALDA SPĒLĒM

Sākot ar hobiju nodarboties profesionāli, Kate ierosmi smēlusies no videospēles *Dragon Age (Pūku laikmets)*: „Citam iedvesmojošs vai aizkustinošs liktos cits stāsts. Tas atkarīgs no tā, kāda žanra piekritējs katrs ir. Ar draugiem spēlējām galda spēli *Dungeons and Dragons*. Tā ir lomu spēle, ko sauc par galda spēli, jo tur ir arī stratēģija, taču mums

Kristapa Kalna foto

„Filmas „Bedre” panākumu atslēga, manuprāt, ir tas, ka tā nevienu nepamāca. Skatītājus dažreiz kaitina didaktika.”

Indra Burkovska Jūrnieka lomā.

Jāņa Dabulisa foto

Aktrise, kurai pirmais vārds nav nē

Pēc izcili novadītās *Spēlmaņu nakts* ceremonijas 2017. gadā Nacionālā teātra aktrise INDRA BURKOVSKA sacīja: tik forši tas bija, ka mierīgi varētu iet pensijā. Bet nekāda pensijā iešana un miers nav iznācis.

Nākamie gadi Indrai nesuši lomas teātrī, televīzijā un kino, tostarp starptautiskos kinoprojektos, daudz darba un arī atzinību. Pirms diviem gadiem viņa saņēma nomināciju grieķu *oskaram* par skolotājas lomu Grieķijas un Latvijas kopražojuma filmā *Klusa upe*, bet par šīgada kino sensāciju kļuvis spēlfilma *Bedre*, un pārsteidzošā Jūrnieka lomas atveidotāja Indra Burkovska ir uz žurnālu vākiem, viņu intervē prese un televīzija. Par šo lomu aktrise nominēta Lielā Kristapa balvai kategorijā *Labākā aktrise otrā plāna lomā*, bet pati filma izvirzīta ASV Kinoakadēmijas Oskara balvai kategorijā *Labākā ārzemju filma*. Tā jau plūksni laurus starptautiskos festivālos *Tallinn Black Nights* Igaunijā, *Baltijas debija* Vācijā, *Colorist Awards* Krievijā. TV un interneta platformās iegādājušās *Bedri* izplatīšanai visā Eiropā, Latvijā tās pirmizrāde sagaidīta ar stāvovācijām. Tā ir arī Indras Burkovskas zvaigzņu stunda, un par Jūrnieka lomu viņa saka: tāda iespēja aktierim negadās bieži. Par to un citām lomām, dzīvotmāku un Kuldīgas saitēm – šī saruna.

Indra jaunībā.

Tēvs Aleksandrs Burkovskis.

Fragments no Jurgā Spulnieka režisētās izrādes *Indrānos*. I.Burkovska – Indrānu māte.

Jēkaba Aleksandra Krūmiņa foto

Kāds jums bijis šis divainais gads, kas pagājis kovida ierobežojumos un režīmā *Atzvērts – atvērts – atkal aizvērts*?

Jāsaka – darba ziņā mana dzīve šajā gadā bijusi interesanta. Filmējos vairākos kinoprojektos. Pie režisores Lindas Oltes – spēlfilmā *Māsas*, kas ir par bērnumāma bērnu dzīvi. Jūnijā braucu uz Liepāju, kur filmēšanas grupa no Krievijas uzņēma filmu *Ebrejs*. Man tajā ir galvenā varoņa kaimiņienes loma un jāspēlē akordeons. Mācījos ebreju tautasdziesmas – mans labs kolēģis Valdis Zilveris mācīja, kā tās labāk spēlēt.

Jūlijā filmējos starptautiskā kinoprojektā – vācu seriālā *Sisī*, ko uzņēma arī Latvijā. Tas ir stāsts par Austroungārijas pēdējās imperatoras Elizabetes jeb Sisī dzīvi. Man tajā ir Zilnieces loma. Bija jārunā vāciski, un man bija vācu valodas koučs. Izbaudīju, ko nozīmē strādāt bagātas Bavārijas filmu studijas apstākļos, – man bija pašai savs treileris, savs asistents un soferis.

Vēl viena interesanta pieredze bija filmēšanās *Netflix* seriālā *Rezerves izeja* (*Emergency Exit*), kurā mans partneris ir Ričards Linterns un citi angļu A klases aktieri.

Teātrī šogad arī ir jauna loma – Paula māte Silvija Intara Rešetina režisētājā ģimenes drāmā *Aukle*. Oktobrī paspējām nospēlēt pirmizrādi. Gads bijis interesants. Dzīvot var.

Bet nu par Jūrnieka lomu filmā *Bedre*. Jūsu tēls ir neparasts un pārsteidzošs – mežmalā dzīvojošs vientuļnieks, kurš darina vitrāžu,

izrādās, nav vīrietis, bet ir sieviete. Ne viņš, ne viņa, bet – pats. Jūs esot bijusi ļoti priecīga par šo lomu. Vai nojautāt, ka rezultāts būs tik labs?

Kad saņemu piedāvājumu, cenšos lasīt tikai savu lomu un neieņaidos no visa scenārija. Kad uzaicināja uz provēm un iedeļa lasīt fragmentus, šis tēls mani uzrunāja. Sapratu, ka tas varētu būt labs izaicinājums manā darbā. Jūrniekā ir kaut kas tāds, kas piemīt tikai maniem bērniem un ļoti godīgiem cilvēkiem. Bieži tas negadās. Šī sajūta bija arī Mares lomā Māras Kīmeles iestudētajā *Kronī*.

Jūrnieka dzīve ir atskaites punkts tam, cik godīgi esam paši pret sevi, vai mēlojam sev un kā varam ar šiem meliem sadzīvot. Tādi cilvēki kā Jūrnieks bijuši vienmēr un visur, arī Kuldīgā. Jūrnieka tēla prototips dzīvojis Ziemupē, tur ir Jūrnieka kaps.

Bet kopumā es pilnībā palāvos uz režiju. Redzot, cik ļoti sagatavota darbam ir režisore Dace Pūce, rezultātam bija jābūt labam. Viņa visu filmu bija uzzīmējusi!

Filmas panākumu atslēga, manuprāt, ir tas, ka tā nevienu nepamāca. Skatītājus dažreiz kaitina didaktika. Bet te dzīve tiek skatīta ar maza rezultātam bija jābūt labam. Viņa visu filmu bija uzzīmējusi!

Vai nebaidījāties, ka loma var *pielipt* un veidot par jums stereotipu?

Būtu briesmīgi, ja vilktu paralēles starp aktieri un viņa lomām. Kas tad tēlotu slepkavas? Aktierim jāvar no tēla distancēties. Kad mācījos 1. kursā, profesore Vera Baļuna mums sacīja: profesionālis prot tēla ieiet, bet īsts profesionālis tikpat viegli prot no tēla iziet. Tas ir mans darbs.

Dzimumu tēma tagad ir modē. Bet ir atšķirība starp modes tēmu un šo tēlu – mans Jūrnieks nevienu nam neko neuzspiež. Viņš ir vientuļnieks, un puika viņu izvelk no vientuļības un nesapratnes bedres. Simboliski – gaisma iespīd caur Jūrnieka veidotās vitrāžas stiklu, un puika izvelk viņu no bedres gaismā.

Vai dzīvī varat kā Jūrnieks – būt pati, būt brīva savos lēmumos?

Cenšos. Man patīk, ka lēmumus varu pieņemt pati.

Lai vitrāžas tapšana izskatītos dabiskāk, jūs apmeklējāt privātskolas darbnīcu. Vai arī citām lomām gatavojāties tik pamatīgi?

Tas manā darbā ir interesantais – iejusties citā un iemācīties ko jaunu. Atceros: pašā karjeras sākumā filmā *Vakara variants* man bija frizieres loma un ar bārdas nazi vajadzēja dzīt bārdi. Nu ko? Trenējos mājās darīt friziera darbus. Mācīšas vīrs manam vīram līdzjutīgi prasīja, vai viņam matus grieziusi sieva. Beidzās ar to, ka man filmā tomēr vajadzēja nevis dzīt bārdi, bet krāsot klientei uzacis un skropstas. Rezultātā puse filmēšanas grupas staigāja ar manis biezi krāsotām uzacīm.

Bet, lai Jūrnieka tēla jūs būtu

neatpazīstama, ar biezu grima kārtu pārveidots deguns un sejas vaibsti, izgatavota īpaša zobu platīte. Drēbes nolūkotās no dzīves laukos. Lai pārbaudītu, vai iederties dabiskajā vidē, Jūrnieks ar pilnu grimu aizvests uz Centrālirgu pastaigāt. Kā jutāties tirgū?

Neviens man tur nepievērsa ne mazāko uzmanību. Tātad iederties. Arī dzīvē jūs nebaidāties būt vienkārša. Vadāt pasākumus pilsētās un laukos, spēlējot brīvdabas izrādēs, esat zūrījā amatieriteātru skatēs un pasniedzāt meistarklases pašdarbniekiem.

Vienkāršība ir nevis gara nabadzība, bet grūta darba rezultāts. Tas ir viens no mūsu teātra korifeja Pētera Lūča iemīļotākajiem citātiem. Un mani vecāki bija zemnieki – es to zinu. Tur nav ko šķīrot – tie visi ir mani skatītāji.

Jūs atbalstāt jaunus cilvēkus viņu profesionālā ceļā sākumā, spēlējāt jauno un topošo režisoru izrādēs. Šovasar piedalījāties kuldīdznieka Jurgā Spulnieka diplomdarbā – pēc Rūdolfa Blaumaņa lugas *Indrāni* motīviem veidotajā imersīvā jeb iekļaujošā teātra izrādē, kam pirmizrāde bija Ozolu muižā Rendas pagastā.

Man patīk strādāt ar jaunajiem režisoriem, ja viņiem ir interesanta ideja, skaidrs virsuzdevums un drosmē to realizēt. Jūrgim tas viss piemīt, un es viņam novēlu teātri Kuldīgā. Profesionālas teātra spēlēšanas tradīcijai Kuldīgā būs jau 100 gadu. Šobrīd Kuldīga zeļ un zied – te veidojas aktīvs ne vien

Latvijā, bet Baltijas tūrisma centrs, un te ļoti laba nākotne varētu būt tieši tādām vasaras teātrim. Kad starprīdī var iziet laukā, paskafīties, kā viņoņas rudzu lauku, vai noraut no zara ābolu. Domāju: saimnieciski to var atrisināt.

Jurgā piecā *Indrāniem* bija atvērtība pārmaiņām. Kopš 2011. gada esat Nacionālā teātra aktrise, bet pirms tam esat strādājusi Valmieras teātrī, Jaunatnes teātrī, Dailes teātrī, neatkarīgajos teātros *Skatuve* un *Kabata*, piedalījies dažādu eksperimentālo studiju izrādēs. Esat teikusi, ka mesties nezināmajā ir aktiera profesijas skaistākā puse, bet vai nav bijušas bailes no nestabilitātes? Kā pārvarēt bailes riskēt?

Tagad es vairs tā nedarītu. Bet varbūt tā nebija riskēšana, bet notika tā, kā jānotiek. Jaunībā gadījās būt pie Zilnieces, un viņa pateica, ka līdz 47 gadiem man karjerā nekā īpaša nebūs. Būs darbs, ģimene, bērni, ilgs mūžs, bet zvaigznes saka: labākais būs pēc tam. Varbūt sakrītība, bet tā tas notika.

Mēs ar meitu – es ar akordeonu, viņa ar čellu – bijām atnākušas Nacionālajā teātrī apsveikt manu kursabiedrēni, un tajā pasākumā mans skolotājs un režisors Edmunds Freibergs vaicāja, vai negribu spēlēt *Ivanovā* Nacionālajā teātrī. Vienmēr to biju gribējusi.

apdomāju, pirms atbildu. Mani neuzrunā tie cilvēki, kam pirmais vārds ir *nē*. Protams, ir situācijas, kad vajag sacīt stingru *nē*, bet, ja tiek dota iespēja ko jaunu iepazīt, iemācīties, redzēt, tad visdrīzāk apdomāšu un sacīšu *jā*.

Vēl viena jūsu dzīves gudrība ir atvērtība pārmaiņām. Kopš 2011. gada esat Nacionālā teātra aktrise, bet pirms tam esat strādājusi Valmieras teātrī, Jaunatnes teātrī, Dailes teātrī, neatkarīgajos teātros *Skatuve* un *Kabata*, piedalījies dažādu eksperimentālo studiju izrādēs. Esat teikusi, ka mesties nezināmajā ir aktiera profesijas skaistākā puse, bet vai nav bijušas bailes no nestabilitātes? Kā pārvarēt bailes riskēt?

Tagad es vairs tā nedarītu. Bet varbūt tā nebija riskēšana, bet notika tā, kā jānotiek. Jaunībā gadījās būt pie Zilnieces, un viņa pateica, ka līdz 47 gadiem man karjerā nekā īpaša nebūs. Būs darbs, ģimene, bērni, ilgs mūžs, bet zvaigznes saka: labākais būs pēc tam. Varbūt sakrītība, bet tā tas notika.

Mēs ar meitu – es ar akordeonu, viņa ar čellu – bijām atnākušas Nacionālajā teātrī apsveikt manu kursabiedrēni, un tajā pasākumā mans skolotājs un režisors Edmunds Freibergs vaicāja, vai negribu spēlēt *Ivanovā* Nacionālajā teātrī. Vienmēr to biju gribējusi.

Zilnieces pareģojums piepildījās. Bet es to vērtēju tā, ka tas burvīgais un foršais ir tas, kas notiek tagad – tieši tagad, nevis tas, kas bijis.

90. gados saņēmt Kanādas Latviešu apvienības prēmiju un uzaicinājumu braukt ar teātri pie trimdas latviešiem. Austrālijā ar Sidnejas latviešu teātri sadraudzējāties tik ļoti, ka pirms diviem gadiem, kad ar izrādi *Kabarē de Riga* tas brauca viesizrādēs pa Latviju, jūs trupai pievienojāties.

Jā, tas bija burvīgs piedzīvojums. Drāmas teorijas grāmatās raksta, ka uz skatuves un ekrāna vienmēr jābūt konfliktam. Bet iekavās piebilde – ir izņēmumi. Manā darbā tādi izņēmumi bijuši divreiz: manis pašas producētajā filmā par manu dzimtu *Tēvs, radi un kuļmašīna* un šajā Austrālijas latviešu izrādē. Bija tikai laimīgs prieks, asprātības un burvīgi kolēģi.

Indra Burkovska – tas vienmēr ir prieks, vitalitāte. Vai tas jums ģenoss likts kā spēcīgas dzimtas atvasei, vai tās ir trenējamas spējas?

Katru dienu es sāku ar domu: „Nevienam neļaušu sabojāt savu labo garastāvokli!” Un pie tā turos.

Jā, noteikti tas nāk no vecākiem, no dzimtas. Mans tēvs (Aleksandrs Burkovskis – red.) bija apbrīnojams cilvēks – strādīgs zemnieks, gudrs saimnieks, sabiedrisks cilvēks. Priecājos, ka Kuldīgā vēl tagad viņu atceras kā lielu vīrstnieku, joku plēšēju un krievu vīru. Viņš ar saviem zirgiem vizināja bērnus, un bērni viņu sauca par bērnu ķeizaru. Arī mammai bija laba humora izjūta.

Visa ģimene kopā Indras un Aigara 40 gadu kāzu jubilejā. Meita Rasa, dēls Juris, znots Gints Sapietis, vedekla Ilze Zujeva un mazbērni Melisa, Jasmīna, Elvī.

„Jaunībā gadījās būt pie Zilnieces, un viņa pateica, ka līdz 47 gadiem man karjerā nekā īpaša nebūs. Būs darbs, ģimene, bērni, ilgs mūžs, bet zvaigznes saka: labākais būs pēc tam. Varbūt sakrītība, bet tā tas notika.”

Viņi prata gan strādāt, gan svinēt un priecāties.

Vai tagad, kad vecāki aizsaulē, jūs saikne ar Kuldīgu nav zudusi?

Kur nu! Man taču liela radu saime Kuldīgā dzīvo! Brālēni ar saviem ģimenēm, tante, manas mammas māsa Līze Nikodemus, tēva māsiņas Anna Padurē un Martiņas tante Kuldīgā un citi radīņi. Esmu pateicīga Inārai un Visvaldim, kas palīdzēja mammai, kad viņa palika viena. Bez labiem kaimiņiem viņai nebūtu tik labi klājies.

Vecāku mājas pārdevām, un esmu laimīga, ka tās nonākušas tik labās rokās! Ginta un Aldis ir ļoti patrioti. Viss, kas palicis no tēva saimniecības, tiek saglabāts. Māja atjaunota – liels darbs tajā ielikts. Esmu priecīga, bet joprojām jūtos tur gaidīta. Aldis ik pa laikam uzjautā: „Kā tev liekas, vai tā ir labi, kā daru?” Protams, viss ir labi.

Jūs daudz stāstāt par savu dzimtu, bet par savu ģimeni retāk. Cik lielā tā ir?

Mans vīrs Aigars ir jurists, advokāts. Meitai Rasai un dēlam Jurim nu jau ir sava ģimene. Mums ir trīs mazbērni: Melisai 12 gadu, Jasmīnai astoņi, Elvim četri gadiņi.

Meita ir mūziķe tāpat kā viņas vīrs, kurš, starp citu, ir dzimis kuldīdznieks. Viņš uzvarēja Oviedo Filharmonijas konkursā uz vietu labo garastāvokli!” Un pie tā turos.

Jā, noteikti tas nāk no vecākiem, no dzimtas. Mans tēvs (Aleksandrs Burkovskis – red.) bija apbrīnojams cilvēks – strādīgs zemnieks, gudrs saimnieks, sabiedrisks cilvēks. Priecājos, ka Kuldīgā vēl tagad viņu atceras kā lielu vīrstnieku, joku plēšēju un krievu vīru. Viņš ar saviem zirgiem vizināja bērnus, un bērni viņu sauca par bērnu ķeizaru. Arī mammai bija laba humora izjūta.

„Vīrs, dēls un meita ir mani lielākie atbalstītāji un arī objektīvākie novērtētāji.”

Manam raksturam visatbilstošākā ir mūžīgā optimiste Karlīne *Draudzes bazārē* Nacionālajā teātrī. Viņai trīs vīri nomirst, bet Karlīne saka: „Tā dzīvē notiek.”

Protams, Jūrnieks filmā *Bedre*. Priecājos par pirmo nozīmīgāko kinolomu – Birutu daudzstēriju mākslas filmā *Ilgais ceļš kāpās*.

Man bijusi tā laime filmēties pie Dzidras Rītenbergas, Arvīda Krieva, Aloiza Brenča, Jāņa Streiča, Intas Gorodeckas, Ģirta Nagaīna, Maijas Dances, Daces Slagūnes. Bijis daudz jauku lomu kino un televīzijā. Seriālos esmu bijusi gan čekiste, gan Zenta Mauriņa.

Man prātā palikusi arī Emīlija Benjamiņa Baņutas Rubesas iestudējumā *Benjamiņa*. Kā dzīvot modernam cilvēkam. Vai nav žēl, ka nespēlējāt jaunajā seriālā *Emīlija*. Preses kariene?

Žēl, protams. Bet ir arī jāsaprot, ka manos gados Emīlija Benjamiņa jau bija zem zemes. Avīžsievu jaunajā filmā gan būtu gribējusi nospēlēt. Mūsu izrādē skatījums uz Benjamiņu bija citāds – mums centrā bija viņa pati kā personība. Filmā, šķiet, vairāk ir stāsts par viņas vadīto redakciju.

Filmu un izrāžu par Emīliju nevar būt par daudz. Savulaik žurnālists Ainārs Dimants Maskavā aizstāvēja doktora grādu par Benjamiņiem, un profesori viņam jautājuši, vai Emīlijai ir piemineklis Rīgā, vai viņas vārdā ir nosaukta iela. Nav. Tādi mēs esam. Bet Benjamiņa ir leģenda, kas dzīvo tautas atmiņā.

Vai ir kāda sapņu loma, ko jūs vēl gribētu nospēlēt teātrī vai kino?

Kāds režisors arī man to jautāja. Atbildēt nevaru un negribu – esmu mānīgtīga. Bet zinu, ka gan jau būs vēl kaut kas labs.

Jūsu spēlētais Jūrnieks *Bedrē* veido vitrāžu. Simboliski: caur to iespīd gaisma un tā notur Jūrnieku pie dzīves. Ja jūs veidotu savas dzīves vitrāžu, kāda tā būtu?

Kas tur varētu būt? Pavasaris... Zied ievas... Zied cīruļi... Ir uzarts lauks... Zinām, ka tur izaugs kaut kas labs. To iztēlojoties, es redzu savu tēvu rudzu laukā. Domāju, ka manam tēvam vajadzēja būt laimīgam cilvēkam. Jo viņš milzīgā rudzu laukā bija atradis jumi ar trim vārpām. Tas ir milzīgs retums – viena vārpa no miljona. Un viņš tādu atrada! Ļoti patīk.

Atgriezīsimies pie teātra un kino! Jūs uz teātra skatuves esat jau 42 gadus un filmējusies vairāk nekā 35 kinolomās. Kuras piecas lomas jūs nosauktu kā nozīmīgākās radošajā dzīvē?

Viena būtu Mare Leldes Stum-

bres lugā *Kronis*, ko Māra Kīmele iestudēja *Kabatā*. Tā ir spēcīga un skaudra izrāde – mūsu tautas likteņi šķērsgriezumā. Mana varone ir izsūtīta, kas satiek savu pirmo mīlestību, bet nevar aiziet no slimā dzērāja vīra un būt laimīga. Nevar pielikt punktu savai pagātnei.

Manam raksturam visatbilstošākā ir mūžīgā optimiste Karlīne *Draudzes bazārē* Nacionālajā teātrī. Viņai trīs vīri nomirst, bet Karlīne saka: „Tā dzīvē notiek.”

Protams, Jūrnieks filmā *Bedre*. Priecājos par pirmo nozīmīgāko kinolomu – Birutu daudzstēriju mākslas filmā *Ilgais ceļš kāpās*.

Man bijusi tā laime filmēties pie Dzidras Rītenbergas, Arvīda Krieva, Aloiza Brenča, Jāņa Streiča, Intas Gorodeckas, Ģirta Nagaīna, Maijas Dances, Daces Slagūnes. Bijis daudz jauku lomu kino un televīzijā. Seriālos esmu bijusi gan čekiste, gan Zenta Mauriņa.

Man prātā palikusi arī Emīlija Benjamiņa Baņutas Rubesas iestudējumā *Benjamiņa*. Kā dzīvot modernam cilvēkam. Vai nav žēl, ka nespēlējāt jaunajā seriālā *Emīlija*. Preses kariene?

Žēl, protams. Bet ir arī jāsaprot, ka manos gados Emīlija Benjamiņa jau bija zem zemes. Avīžsievu jaunajā filmā gan būtu gribējusi nospēlēt. Mūsu izrādē skatījums uz Benjamiņu bija citāds – mums centrā bija viņa pati kā personība. Filmā, šķiet, vairāk ir stāsts par viņas vadīto redakciju.

Filmu un izrāžu par Emīliju nevar būt par daudz. Savulaik žurnālists Ainārs Dimants Maskavā aizstāvēja doktora grādu par Benjamiņiem, un profesori viņam jautājuši, vai Emīlijai ir piemineklis Rīgā, vai viņas vārdā ir nosaukta iela. Nav. Tādi mēs esam. Bet Benjamiņa ir leģenda, kas dzīvo tautas atmiņā.

Vai ir kāda sapņu loma, ko jūs vēl gribētu nospēlēt teātrī vai kino?

Kāds režisors arī man to jautāja. Atbildēt nevaru un negribu – esmu mānīgtīga. Bet zinu, ka gan jau būs vēl kaut kas labs.

Jūsu spēlētais Jūrnieks *Bedrē* veido vitrāžu. Simboliski: caur to iespīd gaisma un tā notur Jūrnieku pie dzīves. Ja jūs veidotu savas dzīves vitrāžu, kāda tā būtu?

Kas tur varētu būt? Pavasaris... Zied ievas... Zied cīruļi... Ir uzarts lauks... Zinām, ka tur izaugs kaut kas labs. To iztēlojoties, es redzu savu tēvu rudzu laukā. Domāju, ka manam tēvam vajadzēja būt laimīgam cilvēkam. Jo viņš milzīgā rudzu laukā bija atradis jumi ar trim vārpām. Tas ir milzīgs retums – viena vārpa no miljona. Un viņš tādu atrada! Ļoti patīk.

Atgriezīsimies pie teātra un kino! Jūs uz teātra skatuves esat jau 42 gadus un filmējusies vairāk nekā 35 kinolomās. Kuras piecas lomas jūs nosauktu kā nozīmīgākās radošajā dzīvē?

Viena būtu Mare Leldes Stum-

Starp gaisīgo un skarbo

Fotogrāfs, kura kameras objektīvs noķēris gan dažādu notikumu norisi, strādājot laikrakstā *Diena*, gan aktierus teātros, mūziķus fotosesijās. Visu pat uzskaitīt nevar. Ar dzimtas saknēm no Kuldīgas. KRISTAPS KALNS. Mākslas namā un mākslinieku rezidencē vēl līdz 30. decembrim apskatāma Kristapa un mākslinieces Sarmītes Māliņas kopīgā izstāde *Tagad ir visu laiku*.

Jūs esat viens no slavenās Kalnu dzimtas atzariem.

Par to slavu lai spriež citi. Es nezinu, kā tas tā iegājies. Jā, Kalni un Bērziņi. Es jau esmu pa pusei no malas: pa pusei no Rīgas, pa pusei no šejienes. Un nekad nevar zināt, kā citi uz mani skatās no malas. Esmu dzimis un audzis Rīgā, bet kā jau normālam latvietim Rīga ir aukstā laika pilsēta. Vasaras un brīvdienas paiet laukos. Manā gadījumā bijuši arī citi lauki – no mātes puses Vidzemē, bet Kuldīgas pusē Kalnu dzimtas māja ir *Segļi*, kas atrodas pa ceļam uz Īvandi vecā suitu ceļa sākumā. Mazliet tālāk ir *Aucenieki* – Bērziņu dzimtas mājas.

Skolojos Rīgā, bet man paveicies ar foršiem brālēniem, ar kuriem sevišķi bērībā, jaunībā bijām kopā, kad braucu uz Kuldīgu. Es esmu ģimenē vienīgais bērns, līdz ar to brālēni ir jo vairāk īpaši. Daudzi Rīgas draugi arī brauca šurp un ballējās pa lauku mājām. Var teikt, ka tā bija mūsu vasaras rezidence.

Tad kā īsti jūs pats sevi tomēr sauktu: rīdzinieks vai kuldīdznieks?

Laikam jau rīdzinieks, bet, kā es saku, mēs esam dažādi. Man patīk svētdienas vakaros iziet galvaspilsētas ielās un redzēt noputējušās mašīnas vai arī to, kā kāds auto piestāj un no bagāžnieka tiek celts laukā kartupeļu vai ābolu maisiņš. Tas skats brīvdienas vakaros Rīgā ir tik ierasts un klasisks. Vai arī tad, kad kāds noskrien lejā uz piestājušo auto un saņem sūtījumu no laukiem. Nesen ar draugu no Rīgas domes, analizējot galvaspilsētas attīstību, runājām, ka tās ir latviskās dzīvesziņas sastāvdaļas – ka tev ir Rīga un lauki. Tagad ar pandēmiju un interneta laikmetu, man liekas, tas ir jauns grūdiens, kad viss saplūst, kad rīdzinieks strādā laukos. Tomēr viens ir tad, ja cilvēkam ir senču vieta, uz kuru viņš brauc regulāri, bet, ja grib pilnīgi no malas ienākt, tas ir problemātiski.

Kas visvairāk saista ar mūsu pusi?

Ir dzimtas mājas, plus vēl tā sakritis, ka manu bērnu vecvecāki ir no šīs puses. Tā gadījies pilnīgi neplānoti, līdz ar to braukšana uz šejieni ir arī bērnu vešana pie vecvecākiem. Es negribu iedziļināties sīkumos, jo manas dzīves likloči ir gana piņķerīgi. Dēlam vecvecāki ir Kuldīgā, mazajai meitai – Vārmē. Man te ir gan senči, gan kapi, gan bērni (smejas). Rīgā iepazīsties ar meiteni un vēlāk uzzini, ka viņa ir no Kuldīgas. Vai, piemēram, jaunībā esi bijis

Kristaps Kalns. Fotogrāfijas autors – režisors, producers, māksas Ilzes Burkovskas-Jakobsenas vīrs Tronds Jakobsens.

„Esmu ideālists, kurš darījis to, kas man patīk. Neesmu rāvis uz komerciju. Man svarīgi saglabāt neatkarību.”

savas nākamās bērna mātes izlaidumā, sēdējis viņai blakus, un to tu uzzini pēc desmit gadiem Rīgā.

Kuldīga nelaiž vaļā.

Jā, tā kaut kur pinas pa kājām. Mans kolēģis Māris Zembergs (sporta žurnālists – red.) ir no Kuldīgas, ir citi kolēģi no šīs puses. Iedomājies, Kuldīgā piestāj Rīgas kolēģis, kurš, izrādās, ir no šīs pilsētas. Viss krustojas, un, parunājot arī ar citiem laikā, kad te tika gatavota izstāde, tie sacīja: kad būšot Kuldīgā, ieiešot izstādī apskatīt. Tāda sajūta, ka Kuldīgā apgrozās visi.

Vai nav sajūtas, ka vajadzētu nākt uz palikšanu?

Mana fotogrāfa darba specifika ir būt klāt notikumiem Rīgā. Fotogrāfs nevar strādāt attālināti. *Dienā* strādāju jau 20 gadus. No paša sākuma kā stažieris, zaļš gurķis praktikants, beigās palieko teju par vecūksli.

Vai par fotogrāfu kļūvat *Dienā*?

Nē, pirms tam mācījos Rīgā fotoskolā un aizgāju uz *Dienu* praksē. Tur nonācu ļoti labā kompānijā. Darbuzdevinātājs bija Guntis Bojārs (žurnālists, redaktors – red.), kuram ir ļoti, ļoti liela loma manā karjerā.

Darbs lielā uzņēmumā gan uzliek pienākumus, gan dod pieredzi.

Man paveicās, jo laiks, kad es tur augu, bija ziedu laiki. Tur strādāja visi tie, kuri tagad citos medijos ir zvaigznes. Gruntīgas un kvalitatīvas. Augu tādā vietā, kur ir, uz ko tiekties. Es nerunāju tikai par tiem fantastiskajiem fotogrāfiem, kuri tur bija. Tas bija mediju templis. Protams, laikam ejot, ir sāpīgi, ja neizdodas noturēt kvalitātes līmeni, kāda tika uzlikta.

Pēdējā laikā man ir daudz citu projektu un darbs medijā samazinās, bet tas ir asinīs ieaudzis. Žurnālista smeķis. Ziņu atkarība. Es domāju, ka tas ir saprotami, bet nezinātājam nevar izskaidrot. Tagad daudz laika paiet Nacionālajā teātrī, kur fotogrāfu izrādes, reklāmas, aktierus. Arī operā. Kultūra ir mans lauciņš – pamatvirziens. Mazliet gaisīgāka vide nekā žurnālistika, bet tas ir labi, ka ir gaisīgs, kurā veldzēties un skarba. Ja ikdienā dara vienu un to pašu, tas kļūst par rutīnu. Esmu novērojis: ja ir pieredze, tad darbu var padarīt daudz labāk, jo tu jau zini, kas jā dara.

Kuras ir jūsu autoritātes no Latvijas fotomeistariem?

Tie, ar kuriem, esmu strādājis kopā. Ja var tā teikt, tad mans elks ir Uldis Briedis. Trakulīgs un radošs. Tāds brīvības gars. Ar spar un dzīves jaudu. Tur fotogrāfija ir tikai elements, caur kuru dzīvot, nevis tehnisks elements. Ir svarīgi, ka tu dzīvo dzīvi, bet tu to caur kaut ko izpauž.

Pieļauju, ka daudzi nesaprot atšķirību starp mākslas foto un parastu. Iespējams, kāds domā: „Ko tur daudz ņemties? Noknipsē, un miers.”

Nu, es nezinu, vai visiem jāzina un jāsaprot visas atšķirības. Kovidlaiks parāda, ka ir dažādas lietas, kuras nesaprotam un nezinām, bet ir svarīgi uzticēties profesionāļiem. Ir lietas, kas mani aizrauj un kurās hobija līmenī es iedziļinos, tomēr vajag uzticēties. Tu vari izteikt viedokli, bet nevajag būt gudrākam par profesionāļiem. Nezināšanas un sava stulbuma veselīga atzīšana patiesībā dod ļoti daudz iespēju būt atvērtam un uzzināt visu ko. Ja

Brāli Imants un Gido Kokari. Kristapa fotogrāfēti pie Abavas rumbas grāmatai *Brāli, brāli*.

Foto pie Kalnu dzimtas mājām *Segļiem* tapis Ziemassvētku apsveikumam. Modelis – Kristapa brālēns Valdis Kalns.

tu sevi ieliec visziņa kategorijā vai pozā, tad laupi sev daudz iespēju.

Kādas ir ieceres profesionālajā jomā?

Gribu darīt jēdzīgas lietas. Man ir teātris un citi kultūras projekti, piemēram, piedalos izrādes veidošanā ar fotogrāfijām, un tas ir jēgpilni. Vēl Nacionālā mākslas muzeja izstādei top stāsts par Vilhelmu Purvīti. Gada garumā braukāju pa Latviju un meklēju vietas, kas attēlotas viņa gleznās. Pētu gleznas, braucu dabā, analizēju. Vairākus gadus sadarbojos ar Latvijas Dabas fondu. Plāvu un govju foto arī ir jēdzīga darbošanās. Brīžiem tas ir niecīgas naudas darbs, bet, ja redzu jēgu, tad tas priecē.

Vai ar fotogrāfa darbu normāli nopelnīt var?

Var. Es lielākoties esmu bijis ideālists, kurš darījis to, kas man patīk. Arī *Dienā* varēju tā darīt, jo neviens nevar diži komandēt. Nekad neesmu ļoti rāvis uz komerciju. Iespējams, es varētu vairāk iet komercifoto virzienā, bet man vienmēr bijis svarīgi saglabāt neatkarību.

Kāda ir jūsu fotoaparāta marka?

Nikon. Bieži ir tā: ierodos fotografēt un cilvēki prasa par tehniku, bet tainības labad jāsaaka, ka es par tehniku interesējos tikai tad, kad man vajag. Es zinu, kas notiek tajā tirgū, bet nesekoju līdzī. Man patīk audio, *moči*, auto. Kad man vajag jaunu kameru, tad skrupulozi izpētu tirgu un nopērku. *Diena* savulaik no *Canon* pārgāja uz *Nikon*, un tā es pie tā

paliku. Vēl nesen mēs, vairāki fotogrāfi, tikāmies preses konferencē un sākām analizēt tehniku. Labie fotoaparāti ir kā dažādi labi audumi: katram kaut kas atšķirīgs, bet visi labi. Tas veido katra rok rakstu. Arī apstrāde: vienam bildes ir maigas, citam kontrastainas. Kā katram gleznotājam.

Vai neesat no tiem, kuriem svarīgi uztaisīt tikai vienu kadru?

Es esmu tāds fotogrāfs, kurš var būt dažāds. Ir tādi projekti, kuros eju uz vienu kadru, bet citos knikšķinu uz nebēdu.

Kādas jaunajiem censoņiem ir iespējas izmācīties par fotogrāfu?

Fantastiskas! Visa pasaule vaļā. Lielākā problēma ir labs fotogrāfiju pasūtītājs vai fotoredaktors. Tikai labs pasūtītājs audzina jaunos. Ir svarīgi, lai jaunais nonāk labajā nozīmē prasmīgās rokās. Ir dažādi kursi un mācības, un galvenais ir regularitāte, sacensība, prasības, kas jāizpilda. Arī novērtēšana. Jā, mūsdienās attēlus var uzņemt arī ar mobilajiem telefoniem. Fotoaparāts man vajadzīgs darbam, lai es to varu padarīt pilnvērtīgi. Ar telefonu pietiek, lai fiksētu to, ko redz acs. Nereti ar to arī pietiek, jo arī es avīzes darbā esmu izmantojis telefonu.

Un kāds būtu jūsu ieteikums jaunajiem ceļmaizei?

Vajag iet. Cik manā ceļā nav bijušas situācijas, kad tīri aiz izmisuma neesmu apstājies, kad vajag! Un tad, kad ir labi un šķiet, ka esi kaut ko sasniegjis, tad arī nedrīkst apstāties.

PĀRDOMAS

Dienišķais prieks

Svētkos tīra māju, cep gardumus, liek jaunus aizkarus, rotā eglīti, pako dāvanas utt. Ikdienā arī tīra māju, cep gardumus, maina aizkarus, saiņo dāvanas, bet – nerotā eglīti.

Ieva Rupenheite,
īpaši Radošajai Kuldīgai

Kad pilsētu ielās un koku zaros parādās elektrisko gaismiņu virtenes, kļūst skaidrs, ka TIE TUVOJAS. Ikdienas rutīnas ritmu vai pēdējos gados aritmiju pārtrauks vēl lielāka jezga, kas kopā ar dāvanu meklējumiem, vēlēšanos TO VISU atrisināt mierīgi, varbūt pat oriģināli, mēģinājumiem padarīt visus darbus, nesastrīdēt ar ģimenes locekļiem ierasti noved pie spēku izsīkuma – kā mājsaimnieci pazīstamajā Herlufa Bidstrupa karikatūrā. Turklāt pat viesības ciešā vakcinētu vai citos negadījumos nevakcinētu ģimenes locekļu lokā, brīvdienas, ziemeļiem raksturīgais ēdelīgums – tas viss strauji iztukšo arī biežākas bankas kartes. Pēc svētkiem seko klusums, janvāra vidū pazūd gaismiņu virtenes, iestājas tumsa un ikdienas patiesība, kuras ārējais veidols ir stipri pieticīgāks, bet nereti gadās, ka tieši ikdienišķums iepriecina.

Pirmo ar elektrisko lampiņu virtenēm dekorēto eglīti 1882. gada 22. decembrī iededzināja Tomasa

Edisona biznesa partneris, uzņēmējs un izgudrotājs Edvards Džonsons pie savas mājas Ņujorkas 5. avenijā. Trīs gadus vēlāk elektriski rotāta eglīte bija arī pie Baltā nama Vašingtonā. Džonsons savā Ņujorkas mājā lepni izrotāja svētku eglī ar virteni no 80 baltām un zilām kvēlspuldzītēm valrieksta lielumā. Pirmās virtenes bija neprātīgi dārgas, tās nebija paredzētas ārā, un tikai pēc 20. gs. 50. gadiem tās kļuva pircēju makiem un āra rotājumiem draudzīgākas.

Arī Kuldīga šogad uzposusies tuvajiem gada nogales svētkiem – baltās ainiņas gājēju ielā papildina vides rotājumi pie rātsnama, eglīti izgaismo vesels lāzeru salūts, bet pavisam īpaši izskatās gaismām klātie koku stumbri. Bet ir viena īsta manta, bez kuras visas lampiņas, putniņi, lustrīņas utt. šķiet kā bērna zīmējums pēc vecāku lūguma darinātā apsveikumā attālai tantei. Sniegs. Tas mums šogad pasniegts kā mierinājums par gada laikā pieredzētajām skumjām un ciešanām. Diez vai ir kāda ģimene, kuru šis gads pasaudzējis kaut vai

no pastarpinātām bēdām. Un sniega villaine nedaudz remdē skumjas. Arī gaišāk kļūst. Tā ir kā tēvišķīgi maiga norāde, sak', ko jūs, bērni, ņematies ar tām rūku micēm un lampiņām – sniegs aplāj visu. Un šāda dāvana arī nojauc robežu starp ikdienu un kalendāra svētkiem, jo gaidīt kļūst priecīgāk.

Tradicionālie vēlējumi svētku pastkartēs iedvesmojuši arī Kuldīgas Rātslaukuma eglītē salikt vēlējumus. Nez vai starp lielvārdiem *laimi* un *mīlestību* ir ieticis arī mazizmēra *prieks*? Pilsētu galvenās egles mūsdienās ir tikpat ierasta lieta kā pilsētu devīzes un logo, bet tradīcija aizsākas 17. gs. beigās, kad Rietumeiropā parādās publiskās svētku egles, bet 18. gs. beigās un 19. gs. sākumā Ziemeļsvētku egle no publiskās telpas – ģilžu un brālību namiem un pilsētu laukumiem – pakāpeniski kļūst par daļu no privātās telpas. Smalklāuzu ģimenes sāk pušķot Ziemeļsvētku eglītes savos mājokļos, šai tradīcijai kļūstot par daļu no svētku gaidīšanas dienišķā prieka.

„Bet ir viena īsta manta, bez kuras visas lampiņas, putniņi, lustrīņas utt. šķiet kā bērna zīmējums pēc vecāku lūguma darinātā apsveikumā attālai tantei. Sniegs.”

MANS KULTŪRAS NOTIKUMS

RIHARDA BARGĀ ROMĀNS
NEMODERNĀS SLAMPES MEITENES

Viss piedzīvojumu un emociju spektrs

„Šo nopirku, lai atbalstītu latviešu literatūru. Teikšu tā: grāmata kā amerikāņu kalniņi. Lai to izlasītu, jābūt drosmīgam. Parasts cilvēks to palasīt nevar. Kāpēc? Tekstā un emocijās tā ir trīsdaļīga. Sākumā smējos – man patika, kā autors stāsta, jutos kā humora šovā. Otrā daļa – nožēloju, ka vispār šo grāmatu esmu nopirkusi. Man bija pretīgi, jo te autors apraksta visādas liepājnieku, arī toreizējo aktieru, izvirtības, orgijas, dzeršanas un Liepājas periodu, kas saistīts arī ar pareizticību viņa dzīvē. To lasīt tiešām bija pretīgi, taču, izlasot līdz galam, secināju, ka tā tomēr ir ļoti labi atspoguļota liecība par mākslinieku dzīvi tajā laikā.

Trešajā daļā viņš apraksta Slampi. Redziet, Slampe līdz šim saistījies ar rakstnieces Māras Zālītes romānu *Pieci pirksti* – tur *Kalna Ģibuļu* mājās dzīvojuši viņas vecmāmiņa. Un tagad par to pašu vietu raksta Rihards Bargais, stāsta par dzīvi daudzdzīvokļu mājās, par bērnudārzu, par mazo putniņu deju. Viņš raksta tik spilgti, ka es pat atcerējos visus savus daudzdzīvokļu nama kaimiņus un bērniņas iespaidus, jo uzaugu Aucē. Viņš tik interesanti stāsta par diskotēkām un Tukuma tualeti, jo, lai tiktu no Slampes uz Rīgu, jābrauc caur Tukumu. Tagad saprotu, kāpēc tā grāmata patīk tik daudziem, arī man. Viņš šo laiku apraksta tik aizraujoši un poētiski! Piemēram, autors stāsta par Zemgales vidusskolu, kurā viņš mācījies, par cīņu ar skolas direktoru. Tas likās interesanti. Arī mēs pārcēlāmies uz moderno, vistu fermai līdzīgo vidusskolu.

Šo darbu izlasot, beigās man tas bija vēl vairāk sasvītots ar labiem citātiem nekā romāns par Vili Lāci. Manās acīs tā nešaubīgi ir grāmata-piedzīvojums: no smieklīmiem līdz pat nepatīkami un dūsmām. Tādu vēl nebiju lasījusi, kur var iziet cauri visam piedzīvojumu un emociju spektram.”

Ar lielu interesi un pilnu izjūtu gammu

Skolotāja Inese Baumanē ar diviem latviešu literatūras darbiem, kas viņai liekas vispārsteidzošākie.

Inese Baumanē jau 30 gadus ir rendiece un strādā par latviešu valodas un literatūras skolotāju un bibliotekāri Kuldīgas Tehnoloģiju un tūrisma tehnikumā. Viņa aizraujas ar lasīšanu un iesaistās divos Kuldīgas bibliotēkas lasītāju klubos: Mārites Milzēres vadītajā un arī Martas Pujātes vadītajā virtuālajā klubā *Plaukts*.

MĀRA BĒRZIŅA ROMĀNS NĀKOTNES KALĒJS
Izcili no sākuma līdz beigām

„Tā ir grāmata par rakstnieku Vili Lāci, kas patīk gan man, gan tētim, kuram ir 83 gadi. Mani fascinē autora valoda un domu gājiens. Darbs sākas ar kāda psihoterapeita padomu – viņš iesaka Vilim Lācim rakstīt dienasgrāmatu, apgalvojot, ka tā tiks vaļā no domām un emocijām, jo viņš daudz slimo, nevarot saprast, no kā. Šis stāsts sasauca ar mūsdienām, jo arī tagad ir ļoti aktuāli rakstīt dienasgrāmatu – tikai tā var dzīvīgs sasniegt kādus mērķus, neatstājot tos pusratā. Romāna beigās Vilis Lācis, būdams jau uz nāves gultas, iesmej – nez vai tā rakstīšana ko palīdzēja vai ne. Autors izmanto piecus 1924. gada laikrakstus, kuros rakstīts par Vili Lāci. Tur ir tāda citātu kolāža, kas man šķiet izcila! Grāmatā tā ir 63. un 64. lappuse. Limbažu laikraksts raksta par koncerttūri ar Viļa Lāča koncertuzvedumu, kas veidots pēc viņa romāna *Ciems pie jūras*. Laikraksts *Latgola* saka, ka kolhoza ciemats Viļānu rajonā nosaukts Viļa Lāča vārdā, un tur latgaliski rakstīts, ka viņš šo kolhozu apmeklējis. Trešajā laikrakstā dzejnieks Jānis Sudrabkalns stāsta, kā Vilis Lācis izbaudījis visus budžu iekārtas labumus un sapazinies ar budžu naidu. Tas man šķita smieklīgi un interesanti. Ceturtais laikraksts Bauskas rajonā raksta par kolhozu, kur tā pārzina stāsta par viņas dēla spožo nākotni un to, ko šī valsts sistēma nodrošina. Tur atkal padomju laika un komunisma atspulgs iedegts. Pēdējais laikraksts *Latvju Vārds* Stokholmas latviešiem stāsta, kā Latvijā notiekot rusifikācija, no Krievijas atbraucot daudz speciālistu, kas šeit ļoti vajadzīgi.

Man kā padomju bērnam, šo grāmatu lasot, bija pārsteigums, ka arī ārzemju laikraksti tik ļoti visam sekojuši līdz, turklāt drosmīgi un principiāli, ja jau virsraksts bijis *Lauku latvieši krievu vagaru varā*. Šos rakstus no dažādiem laikrakstiem ir ārkārtīgi interesanti palasīt. Tajā laikā jau es vēl nezināju, ka pasaule ir ārkārtīgi plaša un dažādi domājoša. Tikai tagad to koncentrētā veidā varu ieraudzīt.

Šī ir vienīgā grāmata, ko no paša sākuma līdz beigām esmu izlasījusi ar ļoti lielu interesi. Citas nav tik viegli lasāmas. Manuprāt, Māris Bērziņš raksta raitāk un labāk nekā Vilis Lācis.”

Amanda Gustovska
Ineses Baumanes arhīva foto

APSKATS

Katriona Luīze Rožlapa, mākslas zinātniece

Decembris ir svētku izjūtas piestrāvots laiks. Vienlaikus tas ir brīdis pārdomām par aizvadīto gadu, jauno gadumiju sagaidot. Mākslas izstādes un to veidotāji pret šo laiku izturas ar pietāti. Par iemeslu tam kalpo nevis īpašā noskaņa, bet gan neziņa par to, cik ilgi pandēmijas dēļ tiks dota iespēja uzņemt mākslas baudītājus.

RĪGAS MĀKSLAS TELPA

Aleksandra Čaka 120. jubilejas godināšanai līdz 19. decembrim apskatāma izstāde *No Aleksandra līdz Čakam*. Tās scenogrāfs un mākslinieks Kristians Brekte izstādi veidojis kā dzejnieka ceļu ar īpašām notikumu pieturvietām, nozīmīgiem dzīves pagrieziena punktiem un personībām, kuras bijušas tuvas un svarīgas A. Čaka radošajā ceļā. Izstāde veido aizraujošu stāstu, izmantojot neierastus paņēmienus, kā ar mākslas palīdzību un priekšmetiskiem līdzekļiem atainot dzejnieka mantojumu Latvijas kontekstā.

GALERIJA MĀKSLA XO

Līdz 15. decembrim skatāma mākslinieces Sandras Krastiņas personālizstāde *Viena vienīgā vienība*. Pirmais iespaids ir krāsu eksplozija un autore unikālā spēja ar tām rīkoties, veidojot monumentālus darbus. S. Krastiņas rokraksts, pieeja krāsām, kā arī tematikai ir nepārtrauktā attīstībā, ļaujot skatītājam ar katru izstādi atklāt citu viņas radošo šķautni.

Pēc tam būs Paulas Zariņas-Zēmanes personālizstāde *Pārmaiņas*, ko galerijā varēs aplūkot līdz 17. janvārim.

DAILES TEĀTRIS

Teātra apmeklējums kopā ar mākslas baudījumu – tieši šādu pacilājošu kombināciju var iegūt Dailē teātrī, redzot kostīmu mākslas izstādi *Tuvāk kailumam*. Tā reprezentē virkni mākslinieciski izcilu un līdz detaļām nostrādātu izrāžu kostīmu diapazonu no dažādām skatītāju iemīļotām izrādēm. Tur sastopamies gan ar Rēzijas Kalniņas tēloto Marlēnu Dītrihu, Artūra Skrastiņa tērpu izrādē *Oņegins*, kā arī daudziem citiem izcilu aktieru portretētajiem tēliem. Tas ir kā tērpu mākslinieku manifesti, kas ļauj skatītājam ne tikai apbrīnot, bet arī izpētīt ik sīkāko kostīma detaļu, tādējādi iedziļinoties komplicētajā kostīmu mākslinieka uzdevumā. Izstādes beigu datums vēl nav izsludināts, neviļus radot izjūtu par nezināmo nākotni.

RĪGAS VĒSTURES UN KUĢNIECĪBAS MUZEJS

Izstāde *Trauslās atmiņas. Dagerotipi, ambrotipi un ferotipi Latvijā*, atainojot dažādu seno fototehniku paraugus, apskatāma līdz pat 8. maijam. Vēsturiskajā kontekstā šī ir unikāla parādība. Izstādes veidošanā aptverti teju visi krājumos un arhīvos atrodami fotoattēli, tā sniedzot plašu ieskatu tehniskajos risinājumos un radot sentimentālu noskaņu te redzamajā. Izkārtojums veidots, ļaujot iepazīt katras fototehnikas raksturu un atšķirības. Gaisotne radīta eleganta un izziņoša, tā sniedz iespēju ieskatīties 19. gadsimta Latvijas iedzīvotāja pacietīgajās acīs, kamēr fotogrāfija tika uzņemta. Fotogrāfijas ienākšana pasaulē bija tālaika fenomens, tādēļ process kļuva par zīmīgu notikumu un svētkiem.

Kalendārā – Kuldīgas vilinājums

Fotogrāfs Armands Jakovels ar nākamā gada Kurzemnieka kalendāru.

ARMANDS JAKOVELS

Absolvējis Eiropas Filmu koledžu Dānijā, strādājis Jura Podnieka studijā, bijis kinooperatora Ginta Bērziņa asistents, ir dokumentālās filmas *Trīsreiztrīs. Pasaulē latviešu ģimeņu kustība* operators un montāžists. Pašlaik strādā *Latvijas Valsts mežu komunikācijas* daļā.

Kurzemnieka abonenti kalendāru saņems pastkastītēs kopā ar nākamā gada pirmo avīzes numuru.

To Kuldīgā varat iegādāties:

- Zvaigznes grāmatnīcā;
- J. Rozes grāmatnīcā;
- veikalā *Dārziņš*;
- Kurzemnieka redakcijā.

Janvāra sākumā visi *Kurzemnieka* abonenti savā pastkastītē saņems 2022. gada kalendāru, kura fotogrāfiju autors šoreiz ir Armands Jakovels.

Lai arī viņš dzimis un audzis rīdzinieks, Kuldīga viņam ir īpaša, jo šī ir sievas Montas dzimtā pilsēta un te iznāk bieži ciemoties. 2020. gada rudenī piekritis kalendāru veidot, jo zinājis, ka Kuldīgā ir daudz vietu, objektu un kompozīciju, kas saista pašu un ko gribētu notvert un iemūžināt fotogrāfijās.

Nemot vērā to, ka katrs attēls pie sienas atrodas mēnesi un vienas fotogrāfijas aplūkošanai tas ir ilgs periods, Armandam bija svarīgi, lai katrā bildē ir dažādi elementi, kam pievērst uzmanību. Lai arī konceptuāli svarīgi bijis parādīt Kuldīgas klasiskās vērtības – sarkano ķieģeļu tiltu un rumbu –, taču fotogrāfs centies izcelt arī ne tik populāros un bieži fiksētos pilsētas skatus: mazās ieliņas, ēku jumtus utt.

Katru gadalaiku A. Jakovels braucis fotografēt divas trīs reizes un visbiežāk ķert mirkļus caur objektīvu devies agros rītos: „Viena no tehnikām, kas man tuva, fotografējot ainavas, ir ilgā ekspozīcija. Tā komplektā ar mirkli pirms saullēkta spēj uztvert vairāk gaismas, radot sapņaināku efektu. Ilgā ekspozīcija arī ataino citādu ūdens plūdumu, kā tas redzams attēlos janvārī un februārī.” Armands atzīst, ka 2020. gada rudenī un 2021. gada pavasarī sācies ļoti strauji – bijis jāmetas bildēt, lai nepazustu ne zeltainās lapas, ne tikko uzplaukušie ziedi. Īpašs stāsts fotogrāfam ir arī par vasaru. Pilsētā vien dien valdījis 30 grādu karstums, kuldīdznieki atvēruši visus iespējamus logus, gaiss uzkarsis. Un, saulei lecot, Armands trāpījies vietā, kur pēkšņi sētniece sākusī slaucīt ielu un gaisā cēlušies milzīgi putekļi. Fotogrāfijā to var nolasīt kā karstās vasaras tveici. Autoram mīļa ir arī melnā kaķa bilde – 1905. gada parkā ķerot kadrus ar afišu stabu, pēkšņi kadra vidū iesēdies lepns runcis un skatījies tieši virsū. Armands nosmej: „Man jāsaka paldies fotogēniskajam Kuldīgas sargam, un šo gadījumu es saucu par mirkļa veiksmi, jo pēc šīs vienas fotogrāfijas uzņemšanas kaķis uzreiz devās tālāk.”

Lai arī kalendārā iekļuvuši 14 attēli, kopējais bilžu skaits mērāms daudzos desmitos, tāpēc Armands pieļauj domu, ka par prieku kuldīdzniekiem un pilsētas viesiem varētu izveidot šo (un varbūt vēl citu) darbu izstādi. Kuras fotogrāfijas likt kalendārā, izlēma tā māksliniece maketētāja Inese Slūka, piedaloties laikraksta žurnālistiem.

Doras Pļavnieces teksts un foto

KALENDĀRS

KULDĪGĀ

● **Kultūras centrā** 12.XII 12.00 Ziemassvētku koncertā *Krīt balti sniegi* – kultūras centra saksofonisti un draugi.
21.XII 19.00 koncertstāsts *Ziemassvētku gadsimta garumā* (dziedātājs Ivars Pētersons, pianists Gints Žilinskis, kontrabasists Bruno Priekulis, trombonists Lauris Amanovs, saksofonists Raivo Stašans, bundzinieks Ainis Zavackis un ģitārists Raivo Vaivars; vadīs Ansis Pavasaris).
26.XII 15.00 koncertā *Ziemassvētku zvaigzne* kamerkoris *Rāte* un komponists Valdis Zilveris.

SKRUNDĀ

● **Baznīcā** muzikāli Adventes dievkalpojumi: 12.XII 11.00 sieviešu ansamblis *Romance*. 19.XII 11.00 sieviešu koris *Sonante*.
● **Kultūras namā** 21.XII 19.00 Ievas Kerēvicas koncerts *No sirds uz sirdi*.

LIEPĀJĀ

● **Lielajā dzintārā** 12.XII 15.00 trio *Ahlberg, Ek&Roswall* (ziedru folk mūzika) un Liepājas teātra izrāde *Tas ar viss*. 19.00 Ainara Mielava jubilejas koncerts *220 volti*.
14.XII 18.00 muzikālo sarunu klubs: *Klasicisms, pasaulīgā un dievišķā dialogs*.
15. un 17.XII, 13.I 19.00, 18.XII 18.00, 26.II 15.00 Liepājas teātra izrāde *1 000 000 labu lietu*.
17.XII 19.00 māsas Balanas un Liepājas simfoniskais orķestris.

19.XII 19.00 multimedāla monoopera *Cilvēka balss. Telefons*.
20.XII 13.00, 15.30 un 18.00 Tutas Ziemassvētku koncerts *Piparkūku sirds*.
21.XII 19.00 Ziemassvētku koncerts *Tev tuvumā* (Aija Andrejeva, Marts Kristians Kalniņš, Jānis Šipkēvics, Artūrs Skrastiņš, Andris Keiņš, grupa *Putnu balle*).
30.XII 19.00 Liepājas simfoniskā orķestra Vecgada koncerts.
8.I 18.00 pareizticīgo Ziemassvētki. Čaikovska liturģija.
9.I 16.00 un 19.30 Maskavas teātra baleta izrāde *Riekstkodis*.
12.I 19.00 Liepājas teātra izrāde *Cietsirdīgās spēles*, 15.I 18.00 un 16.I 13.00 *Kur pazuda saimnieks*.
16.I 15.00 Čurļoņa kvartets: *Lietuvieši un Grīgs*.
19.I 19.00 un 22.I 18.00 izrāde *Tas ar viss*.
21.I 19.00 mūzikls *Zvaigznes bērns* (J.Lūsēns, K.Vērđiņš).
22.I 18.00 pianisma zvaigznes – trīs Osokini.
23.I 16.00 koncerts *Volņicai – 30*.
27.I 19.00 un 30.I 15.00 traģikomēdija *Vilki*.
2. un 22.II 19.00, 5.II 15.00 izrāde *Nākamgad tai pašā laikā*.
3.II 16.00 koncerts *Es mīlu tevi* (Imanta Kalniņa 80. jubilejai).
27.II koncertuzvedums *Kaupēn, mans mīļais*.
● **Liepājas teātrī** 11.XII 18.00 un 14.I 19.00 *Biogrāfija. Spēle*. 12.XII 12.00 un 15.I 18.00 *Diagnoze – jaunība*. 18. un 19.XII 18.00, 20., 21., 22., 23., 29. un 30. XII 19.00 svētku koncerts *Tepat blakus*.

5.I 18.00 *Sniegbaltīte un septiņi rūķīši*.
8. un 9.I 18.00 *Šekspīrs*.
12.I 12.00 *Vienaldzības gadsimts*.
16.I 18.00 un 20.I 19.00 *Kā mil' tā otrā puse*.
21.I 19.00 sarunu koncerts *Čaklais. Cits*.
23.I 18.00 *Malbiš*.

● **Leļļu teātrī** 12.XII, 8. un 9.I 12.00, 26.XII 18.00 *Ziemassvētku veciņu dumpis*.
18.XII un 15.I 12.00 *Olafa Ziemassvētki*.
19.XII 18.00 un 16.I 12.00 *Ežumilla. Mežlaumiņa Baigajā biežoknī*.
23.I 12.00 cirka mistērija *Mazais cilvēks*.

● **Latviešu biedrības namā** 29.XII 19.00 Katrinas Gupalo koncerts *Zvaigznes pieskāriens*.

VENTSPILĪ

● **Koncertzālē Latvijā** 12.XII 16.00 *Ziemas ceļi*: koris *Ventspils* un kamerorķestris.
16.XII 19.00 Kamermūzikas dienu programma *Bahs, Dambis, Grīnbergs*.
19.XII 17.00 islandiešu dziedātājas Soley un stīgu ansambļa *Ensemble Melancholia* koncerts.
22.XII 19.00 Ventspils bigbenda un Normunda Rutuļa koncerts *Ziemassvētku idille*.
19.II 16.00 koncertuzvedums *Paradokss* (klavieru duets Rokšana Tarvide un Kaspars Bumbiņš, režisors Kārlis Anitens, horeogrāfi Egija Abaroviča un Reinis Rešetins).
● **Teātra namā Jūras vārti** 19.II 17.00 mūzikls *Zvaigznes bērns* (J.Lūsēns, K.Vērđiņš).

Par veselību – bez slimības blaknēm

Dienā, kad tiekamies ar vārmenieci Signi Petrēvicu, termometra stabiņš pietuvojies teju mīnus 20 grādiem, bet ir viņas 34. dzimšanas diena, un ģimenes vīrieši – dzīvesbiedrs Gvido un dēli Gustavs (7) un Augusts (5) – no rīta pārsteiguši ar baltiem ziediem.

Vārmenieku Petrēvicu ģimene: jaunākais dēls Augusts, tētis Gvido, mamma Signe un vecākais dēls Gustavs.

„Man ļoti patīk sniegs – visapkārt tik balts! Tā man kā dāvana, jo beidzamajos gados sniega nebija,” iesākot sarunu teic Signe.

Zinu, ka esi potēta. Vai viegli bija pieņemt šo lēmumu?

Vīrs vakcinējās pirmais. Gvido strādāja pie maniem vecākiem saimniecībā *Ezergaļi*, un viņi lūdza savus darbiniekus potēt. Es pati tad vēl nevakcinējos – svārstījos. Godīgi sakot, ilgi domāju, un bija sajūta, ka to nedarīšu. Arī visapkārt runāja, rakstīja par to, cik briesmīgi esot pēc potes. Bet mana krustmāte Mārīte Gūthofa, mamma māsa, ir ģimenes ārste Ventspilī. Kad viņa sāka stāstīt par komplikācijām, kādas ir pēc izslimošanas ar kovidu,

un par to, ka veselību cilvēks nevar atgūt, sapratu, ka vakcinēšos. Es cilvēkiem ieteiktu nevis ticēt tam, kas rakstīts sociālajos tīklos, bet gan ieklausīties ārstu un citu profesionāļu viedoklī, arī savu tuvo cilvēku domās, viņu pieredzē.

Es potējos pagastā. Mums Vārmē ir forša medicīnas māsiņa Ilze Lagzdiņa, ļoti atsaucīga. Negribēju vakcinu *Janssen* un *Astra Zeneca*, beigās izvēlējās *Pfizer*.

Vai kāds no tuviniekiem kovidu pārslimoja?

Pāris radnieku. Bet vieglā formā: bija paaugstināta temperatūra, drudzis.

Kādēļ tik daudzi nepotējas?
Daudzi svārstās. Kā pārliecināt?

Grūti pateikt. Vārbūt viņiem jāieklausās to cilvēku pieredzē, kuri kovidu ir pārslimojuši. Uzspiest potēties jau nevar – katram pašam jājūt, kad būs īstais brīdis. Vismaz man tā bija.

Ko tu dari ikdienā?

Man ir divas darbavietas: pusslodzi strādāju biedrībā *Darīsim paši* Kuldīgā, otra darbavietā ir pie vecākiem saimniecībā *Ezergaļi*, kur kārtoju lietvedības dokumentus. Viņu saimniecība specializējusies graudkopībā. Vīrs šobrīd tur vairs nestrādā. Pēc izglītības viņš ir automehāniķis un nolēmis sākt ko savu. Meklē atbilstošas telpas.

Vai abi esat vārmenieki?

Es – jā, bet Gvido ar vecākiem

pārcēlās šurp no Alsungas, kad mācījās 5. klasē. Bijām klasesbiedri, bet saskatījāmies vēlāk jau pēc skolas.

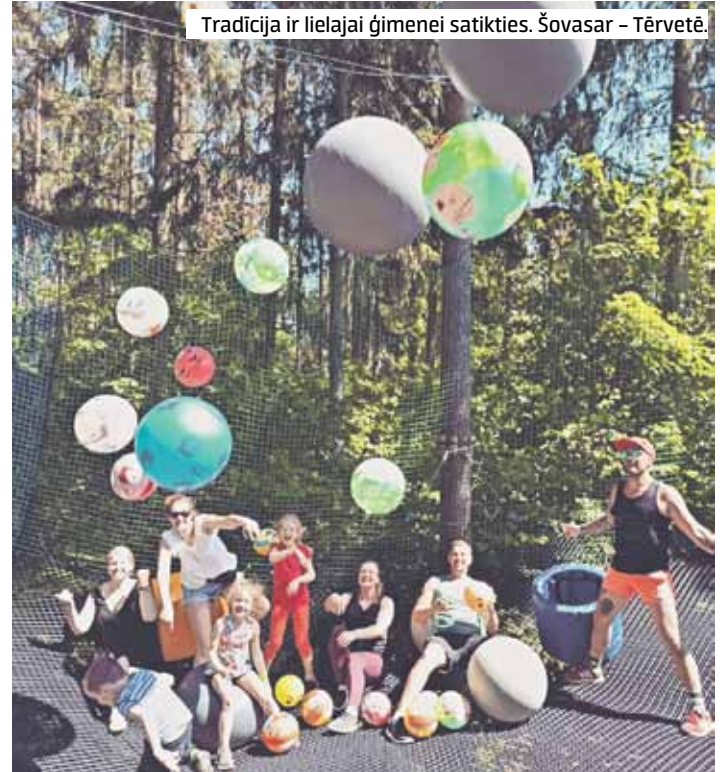
Pēc izglītības esmu teritorijas plānotāja-mērniece, bet šī specialitāte īsti nesaistīja. Sākumā strādāju Rīgā, Zemkopības ministrijā, arī biedrībā *Zemnieku Saeima*. Sāku satikties ar Gvido, pieteicās Gustavs. Sapratu, ka Rīga nav tā vieta, kur bērnus audzināt, un gribēju atpakaļ uz Vārmi. Vēlāk, kad otram dēlam Augustam bija pusotrs gads, nolēmu meklēt darbu. Nebija viegli, jo piecus gadus biju izkritusi no aprites. Tomēr sarosījies, sāku sūtīt CV, vairāki bija gatavi ņemt darbā, bet es

izvēlējos biedrību *Darīsim paši*. Darbs man patīk – nav divu vienādu dienu. Tiekos ar cilvēkiem, kuri grib darīt, raksta projektus.

Vai atliek laiks arī vaļaspriekam?

Hobija līmenī tā ir kūku cepšana jau kopš bērnības. Bija man *Donalda Daka pavārgrāmata*, un pēc tās sāku cept šokolādes kūku. Prasme ar gadiem pilnveidojās, un nu ir arī pasūtījumi. Iecienītākās ir *Cielaviņa* un burkānu kūka. Pamata recepte ņemta no interneta dzīlēm, bet pilnveidota. Meklēju variantus, kā cept tikpat gardas, bet ar mazāku cukuru daudzumu. Vēl man ļoti patīk dekorēt un veidot skaistas lietas.

Petrēvicu ģimenes arhīva foto

Tradīcija ir lielajai ģimenei satikties. Šovasar – Tērvetē.

Valsts atzinība un vietējais oskars

22. decembrī Eduarda Smiļģa Teātra muzejā Rīgā tiks pasniegtas balvas Latvijas amatierateātru skates *Gada izrāde* laureātiem, un viņu vidū ir arī Vārmes kolektīvs *Es un tu*.

Jau zināms, ka labākās aktrises balva tiks pasniegta Dacei Blathenai par jaunās Tāles lomu Leldes Stumbres lugas *Kalnu Tāle* iestudējumā. Kāda nominācija būšot arī kolektīvam.

„*Gada izrāde* notiek katru gadu, bet šoreiz konkurss atšķīrās,” skaidro režisore Lida Čevere. „Agrāk žūrija brauca izrādes skatīties, un katrs tās dalībnieks lika savu vērtējumu. Tagad nekā tāda nebija – tikai

paziņojums kolektīviem, kas uzvarējuši. Neredzējām, kā spēlēja pārējie deviņi. Zinu, ka mums ir 45 punkti, bet to, kura nominācija, – ne. Tas taps zināms 22. decembrī, kad notiks pasākums.”

Režisore novērojusi, ka pandēmijas laikā kolektīviem klājas grūti – esot tādi, kas jūk ārā. „Mēs vēl turamies, zobus sakoduši,” teic L.Čevere. „Vakar bija mēģinājums. Kolektīvā divi nav potējušies, un tas nozīmē, ka ar *Kalnu Tāli* vairs nevaram nekur braukt. Meklēju jaunu izrādi, kurā nav smagu, nopietnu lomu. Paņēmu komēdiju – Aivas Birbeles *Zaļo zonu*. Ar aktieriem runājām,

ka šis būs vieglais gabals, kam ļoti dziļa analīze nav vajadzīga. Vislielākais prieks un gandarījums, ka aktieri arī šajā laikā grib nākt un spēlēt.”

Amatierateātrim ir tradīcija jaunā gada sākumā, Zvaigznes dienā, rīkot *klases eglīti*, kā aktieri to dēvē. Tad tiek dalītas dažādas nominācijas, izvēlēts gada cilvēks un gada aktieris. „Pirms vairākiem gadiem biju Amerikā, Losandželosā, un tur veikalā varēja nopirkt *Oskara* statuetes. Tad es arī iegādājos. Mūsu *oskars* tiek gada labākajam aktierim, bet gada cilvēka vārds tiek uzrakstīts uz lentes, kas iestiprināta speciālā balvā,” stāsta L.Čevere.

Paveiktā ir daudz

Šogad Vārmē izdarīti vairāki svarīgi darbi labiekārtošanā un remontā.

Ir atjaunota sporta halles grīda: noņemta vecā laka, pārvilkta līnijas, uzklāta jauna lakas kārtā. To darījusi SIA *Genus*. Pabeigts arī remonts jauniešu centrā. Pagastā atjaunotas koka barjeras

gar gājēju taku, iebetonēti metāla stiprinājumi, lai turpmāk uzturēt būtu vienkāršāk. Metāla stiprinājumus izgatavoja un ierīkoja *Genus*, pārējo paveica pagasta pārvalde. Tāpat pārvalde atjaunojusi koka elementus parkā *Aizupītes*: soliņus, informācijas dēli, laipas. Sadarbībā ar Vārmes pamatskolu

bērnudārza jumtam uzliktas sniega barjeras, izveidots iekonservētās muižas klēts apgaismojums. „Runājot par ceļiem, bez ikdienas uzturēšanas ir piebērtas bedres un iesēdumi posmos Krodziņš–Zīlītes, Beņķi–Dūru skola, Zvaigznes–Ābeles–Pavasari,” uzskaita pārvaldes vadītāja Lelde Ose.

Dziesmu maratons un labie darbi

Gaidot gada gaišākos svētkus – Ziemassvētkus, rotājušies arī Vārmes pamatskola.

Šonedēļ Vārmes pamatskolā notika Ziemassvētku dziesmu maratons, un bērni gatavoja apdāvināt pagasta vecākos ļaudis.

Mācības notiek klātienē. „Bērni ir priecīgi, ka var satikt klasesbiedrus,” saka direktore Agita Grāveres-Prenclava. „Cik spējam, šonedēļ sākām radīt svētku izjūtas. Skolā ir ierīkota brīvā skatuve, kur, dziedot Ziemassvētku dziesmas, uzstājas gan skolēni, gan pedagogi.”

Vēl sadarbībā ar sociālo darbinieci tiek rīkota akcija, lai Zie-

massvētkos iepriecinātu seniorus. Skolēni izgatavos apsveikumus, bet skolas vadība ir uzrunājusi bērnu vecākus, lai viņi sarūpētu pašu gatavotas dāvaniņas.

Katrā klasē notiks Ziemassvētku stunda, kurā bērnus apciemos rūķis.

Kopā ar pirmsskolas grupām te ir 101 audzēknis. Septembrī daži bērni izvēlējās mācīties attālināti, bet vēl vairākas ģimenes darba dēļ pārcēlās uz citurieni.

Agitas Grāveres-Prenclavas arhīva foto

SARUNA AR JUBILĀRI

Ar dziesmiņu druvā, ar valodu sētiņā

Ši un līdzīgas tautasdziesmas par nasku strādāšanu un raitu valodu raksturo kuldīdznieci Lailu Kudiņu, kura 5. decembrī svinēja dzimšanas dienu.

Pirms sarunas Laila iebilst, ka dižus kalnus nav gāzusi, lai izpelnītos ievēribu. Esot vienkāršs Gaiļa gadā dzimis Strēlnieks, proti, abām horoskopa zīmēm raksturīga enerģija, dzīvesprieks, labestība un tašnīgums. Arī bezbailība, kas reizēm robežojas ar neapdomību.

Zīmīgs esot arī dzimšanas dienas datums: savulaik 5. decembris bija PSRS Konstitūcijas diena, tagad – Policijas darbinieku, kā arī Starptautiskā brīvprātīgo darbinieku diena. Pirmais fakts Lailai neliekas diez ko tīkams, jo viņa ir Latvijas patriote. Tomēr skolā gājusi padomju laikos, kad gribot negribot vajadzējis ievērot tālāka ideoloģijas tradīcijas.

„Es uzskatu, ka patriotisms jāieaudzina no mazotnes. Par laimi, lielā daļā vidējās paaudzes

tas iedzimis vai kaut kā slepus ieaudzis. Varbūt tāpēc, ka bija aizliegts. Vēl pirms neatkarības atjaunošanas kopā ar krievu grupu ceļoju uz Kazaņu. Klausoties, ko viņi saka par *mūsu Latviju*, man riktīgi vajadzēja iekost mēlē, lai nepateiktu, ko domāju un nacionālisma dēļ nonāktu cietumā. Tas nenācās viegli, jo es nemēdzu neko darīt remdeni: ja daru, tad ar sparū un karsti kā gaiļa sarkanā sekste. Vai arī nedaru vispār.”

Iepriekš viņa strādājusi bāriņtiesā, tad 13 gadus Valsts policijā, aizgājusi izdienas pensijā, bet tagad strādā novada sociālajā dienestā. Viņas rūpju lokā ir Laidu, Turlavas un Snēpeles ģimenes ar bērniem. Kaut kas no brīvprātīgā darba arī tur ir, jo Laila, būdama pašreizējā, strādā

vairāk par noteiktajām stundām, cenšoties palīdzēt ikvienam. „Laikam zvaigznēs tiešām ierakstīts, ka darba mūžs būs saistīts, kā saka, ar dzīves atstumtajiem. Policijā nācās sastapties ar dažādiem cilvēkiem, bet visi jau nav paši briesmīgākie ļaundari, kas nav vairs labojami. Es gan necenšos kādu pārmācīt, man ir vēlme noskaidrot patiesību.”

Kur viņa rod enerģiju celties, iet, palīdzēt, iestāties par taisnīgumu? „Godīgi sakot, dzīve mani lutinājusi. Visi pagriezieni bijuši labvēlīgi. Sava rakstura un darba specifikas dēļ esmu bijusi riskantās situācijās. Policijas dienestā – tuvu tam, ka jāliek lieta ierocis. Varbūt labvēlība nākusi tādēļ, ka neesmu lepna – protu atzīt savas kļūdas. Enerģiju rodu dabā. Lai kāds gadalaiks, braucu

Neatkarīgi no gadalaika Laila Kudiņa brauc uz jūru, kur vēji izpūš sliktu un iepūš pozitīvo enerģiju.

pie jūras. Un vēl es dziedu – slauku pagalmu un dziedu. Kaimiņi droši vien domā, ka neesmu riktīga, jo ko gan cilvēks var viens pats tā dziedāt. Bet man tas uzla-

bo omu. Visvairāk patīk *Man bij' dziesmu vācelīte* no filmas *Maija un Paija*.”

Daina Tafelberga
Lailas Kudiņas arhīva foto

MANAS ATZIŅAS

Decembrī šajā rubrikā arī *Kurzemnieka* darbinieki, pabeidzot iesāktos teikumus, atklāj savus uzskatus par dažādām dzīves vērtībām.

Sekot sirdsbalsij un riskēt.
Un nepadoties

Amanda Gustovska, žurnāliste

■ **Latvijā mani visvairāk iepriecina** krāšņā daba un gadalaiki. Teju no jebkuras vietas Latvijā, vien pāris kilometru aizbraucot nost no pilsētas burzmas, varu atpūsties pie ūdens, staigāt pa mežu, smeļoties jaunu enerģiju.

■ **Latvijā mani visvairāk apbēdina** cilvēku attieksme. Šķiet, latvieši no citām tautām atšķiras ar ne visai labām īpašībām, kā neiecietība, skaudība. Kamēr pasaule sāk pieņemt citādus uzskatus, darbību, atšķirīgu dzīvesstilu, liela daļa izvēlas to nesaprast. Laikam cilvēki ir diezgan konservatīvi, tādēļ jaunas lietas tiek popularizētas novēloti, lai neizraisītu skandālu.

■ **Kuldīgā visvairāk iepriecina** cilvēku rūpes par savu pilsētu un patriotisms. Kad sāku mācīties Liepājā, citi studenti esot pamanījuši lepnumu kuldīdznieku acīs, kad iepazīstinājām ar sevi. Lepnums vietējo acīs, manuprāt,

ir viens no iemesliem, kādēļ citi Kuldīgu dēvē par Kurzemes pērlī.

■ **Kuldīgā visvairāk apbēdina** tas, ka ir ļoti maz vietu, kur gan jaunieši, gan pieaugušie var atpūsties vai citādi izpausties.

■ **Mana lielākā vēlēšanās** saistīta ar pašas izaugsmi tajās jomās, kuras mani interesē. Ir vēlme iepazīt citas kultūras, bet vissvarīgāk – iepazīt sevi.

■ **Man darbā vissvarīgākais** ir parādīt citiem, kādi jauki un talantīgi cilvēki ir Kuldīgā. Īsajā laikā, kopš strādāju *Kurzemniekā*, esmu atklājusi tik daudz talantu un personību!

■ **Ja būtu jāmaina nodarbošanās**, es būtu vai nu pasākumu organizatore, vai brīvmāksliniece. Pēc profesijas esmu kultūras darbiniece.

■ **Manas dzīves moto** ir sekot sirdsbalsij un riskēt pat tad, ja prāts saka ko citu.

■ **Vērtīgākā mācība**: nebaidīties teikt to, ko domā un uzskati par pareizu.

■ **Es dzīvē nekad nepadodos**. Ja ko vēlos, tad uz mērķi eju neatlaidīgi. Padodos vienīgi tad, kad vairs nav nekādu cerību.

■ **No saviem vecākiem** esmu mācījusies neatkarību, pašpārliecību un drosmi.

■ **Mani visvairāk iedvesmo** radoši un uzskatos brīvi cilvēki. Iedvesmojos no sarunām un kopīga darba ar tiem, kuri nav uzlikuši kādu rāmi, sevi ierobežojot.

STĀRĶA VĒSTIS

Pagājušonedēļ – vien četri

Kuldīgas slimnīcas dzemdību nodaļā no 1. līdz 8. decembrim piedzimuši četri bērniņi: divas meitenes un divi zēni. Vecāki izvēlējušies vārdus Rūta, Regnārs un Jēkabs, bet otrai meitenītei tas vēl tiek domāts.

VĀRDA DIENAS

No 11. līdz 18. decembrim
11. Voldemārs (1611), Valdemārs (136), Valdis (6222)
12. Otīlija (101), Iveta (8701)
13. Lūcija (1377), Veldze (14)
14. Auseklis (81), Gaisma (31)
15. Johanna (40), Hanna (578), Jana (4402)
16. Alvine (153)
17. Hilda (156), Teiksmā (133)
18. Kristaps (8192), Kristofers (1177), Kristis (907), Klinta (385), Kristers (3092)
Populārākie: Kristaps un Iveta.

„Vārds mani raksturo”

Iveta Asne, mācās Kuldīgas tehnoloģiju un tūrisma tehnikumā:

– Vārdu man iedeva tētis. Pats stāstīja, ka ziemas vakarā sēdējis virtuvē pie loga un viņam galvā ienācis vārds Iveta. Tā viņš tajā vakarā nodomājis: „Manu meitu pilnīgi noteikti sauks Iveta.” Draugi mani mēdz saukt tā: Ivetiņš, Ivetiņa un Ivucis. Tomēr jauniepatītie cilvēki saka – vārds šķiet rets, kāds mēdz teikt – tā sauca viņa skolotāju. Mans vārds tiek bieži jaukts ar Ievu. Bērībā man vārds ļoti nepatika, šķita vecmodīgs, un es gribēju sevi dēvēt par kādu Annu, Elizabeti vai Luīzu. Tagad par vārdu esmu priedzīga – tas pilnībā raksturo manu būtību.

Amanda Gustovska

LAIKA PROGNOZE

Kļūs siltāk, bet atkalas dēļ – bīstamāk

Gaiss kļūs siltāks, tikai pie pašas zemes būs minusos – tas veicinās ceļu apledošanu, tāpēc tagad arī sinoptiķi iesaka palikt mājās, bet, ja tiešām jābrauc, tad jābūt ļoti uzmanīgiem.

Arī šonedēļ bija izplatīts brīdinājums (Kurzemē dzeltenais, Vidzemē un Latgalē oranžais), galvenokārt sala dēļ. Tuvākajās dienās spēkā ir oranžais līmenis, kas norāda uz bīstamu apledojumu. Viszemāk termometra stabīnš šonedēļ noslīdēja valsts austrumos pie Krievijas robežas, kur vēl agrā ceturtdienas rītā rādīja –25, tikmēr rietumos Kolkā tikai –5.

Tā bija pēdējā no šīs ziemas pirmā kārtīgā sala dienām, jo Latvijā sāk ieplūst siltā gaisa ma-

sas. Ciklonu aktivitāte norāda, ka var pastiprināties sniegs, kas pārīes slapjā sniegā, vietām pat lietū. Līdz ar to veidojas cita bīstama parādība – atkala. Tas ir īpašs nokrišņu veids, kad sasalstošas lāses krīt uz zemes, veidojot kristāldzidru ledus kārtiņu. Gaisa temperatūra pie zemes ir zem nulle, savukārt augšējos atmosfēras slāņos (0,5–2 km) ieplūst siltais gaiss nespēj ātri izkustināt aukstumu pie zemes – sniegs gaisā izkūst un pārvēršas slapjumā, kas tuvāk zemei atkal sasilst. Ceļi un ietves kļūst slideni, un palielinās traumu risks. No apledojuma svāra liecas koku zari, tie var lūzt (arī paši koki), bojāt ēkas, šķērsot ceļus un pārraut elektrolīnijas. Vietās, kur zemi

kļāj sniegs, veidojas ledus kārtā jeb sērsna, un tā apdraud meža dzīvniekus.

Vakar prognozes rādīja, ka atkala būs nedēļas izskaņā. No piektdienas aukstais gaiss atkāpsies uz ZA, bet no D ieplūdis siltums, temperatūra pie zemes būs nedaudz zem nulles, gaidāms lietus. Tādēļ braukt ar auto un arī iet kājām būs riskanti – jāizvērtē, vai tiešām jādodas ceļā.

Brīvdienās Viduskurzemē temperatūra no –1 naktī līdz +3 dienā. Svētdienas pievakarē līdz –5, lēns un mainīgs D vējš (brīžiem no A, tad no R). Nokrišņi gaidāmi sestdien, pēc tam līdz trešdienai debesis gan būs apmākušās, bet ne sniegs, ne lietus netiek prognozēts.

Daina Tafelberga

PĀRDOD

MEŽU (15 ha). Tāl. 26115027.

DĀRZU d/b *Kurzemīte*.
Tāl. 29921224.

UZKARES TEHNIKAS izpārdošana – divkorpusu arklis, sējmašīna, pļaujmašīna, čehu motobloks ar piekabi un pļaujmašīnu. Tāl. 29487265.

Aku, kanalizācijas **GRODUS**. Tāl. 29142702.

PIENA SEPARATORU, slaukšanas aparātu, piena dzesētāju (400 l). Tāl. 26759369.

SIA Vēvers ražo un piegādā priedes **KOKSNES** produkciju: skaidu briketes (175 EUR/paleta), šķeldu, mizas, skaidas, klucīšus (70 EUR/1,3 m³ Big Bag). Tāl. 26651831.

Piedāvājam kvalitatīvas bērza **BRIKETES**, ilgi deg, mazs pelnu atlikums, ar visu piegādi Kuldīgā 168 eiro par paleti. Tāl. 20331463.

SIA AJG plus – sazāģētu namaļu **MALKU**. Tāl. 29399939.

MALKU maisos, kravās. Tāl. 26544462.

Skaldītu lapkoku **MALKU**. Tāl. 27885688.

Pārdod ar piegādi zāģētavas atgriezumam **MALKU**; skaldītu malku; 3 m garu meža malku. Tāl. 29249578.

Skaldītu un kluču **MALKU** krāmētā veidā, piegādi nodrošina. Tāl. 26632732.

Skaldītu **MALKU** krāmētā veidā, ātra piegāde. Kravas cena: 120 EUR par trīs steriem. Tāl. 25607959.

Sausu alkšņa **MALKU**. Tāl. 26383529.

KVIEŠUS, auzas. Tāl. 29560864.

Pašaudzētu **CŪKGAĻU**, ceturtdaļu vai puscūku ar piegādi. Tāl. 29580000.

Svaigu **CŪKGAĻU** (svilinātu), min. daudzums – 1/4 (20 kg), 2,80 EUR/kg. Bezmaksas piegāde. Tāl. 28890462.

Dziedniece Sāra

- Dziedināšana
- Pareģošana
- Atbrīvošana no dažādām atkarībām (alkohola, azartspēlēm u.c.)

Tel. pierakstam 26381988

Pienems Kuldīgā

14. decembris

Sertifikāta Nr. 67

PĒRK

AUTOMAŠĪNAS. Tāl. 28679476.

AUTOMAŠĪNAS metāllūžņiem. Tāl. 23554302.

TRAKTORU T-150K, *Karpatec PEA 1.0*. Tāl. 25650875.

Vecos **MOTOCIKLUS** *Dņepr, Ural, Iž, Minsk* un citus; **MOPĒDUS** *Rīga, Gauja, Karpati* un citus; **MOTOROLLERUS** *Tula, Vjatka, Elektron* un dažādus skūterus, kā arī rezerves daļas, dokumentus utt. Var būt sliktā kārtībā, sarūsējuši, neejoši utt. *WhatsApp*. Tāl. 29543237.

MEŽUS, cirsmas, malku. Tāl. 26544462.

Z/s **SMAIDAS** pērk **MĀJLOPUS**. Tāl. 29437251, 28393052, 63341221.

SIA *AIBI* iepērk gaļas šķirnes krustojuma buļļus, teles eksportam. Liellopus, jaunlopus, teļus, jērus, zirgus kaušanai. Kautsvārā, dzīvsvārā. Paaugstinātas cenas, apjoma piemaksas. Bioloģiem augstākās cenas. Samaksa tūlītēja. Svāri. Tāl. 20238990.

SIA *Valinda* – **LIELLOPUS, JAUNLOPUS** dzīvsvārā. Tūlītēja samaksa. Tāl. 29434034.

Grūsnu brūnu vai sarkanraibu **GOVI**. Tāl. 27054638.

Briežu **RAGUS**, brauc pakaļ. Tāl. 29886349.

Pērku **RAGUS**. Tāl. 22728888.

Rīgas porcelāna rūpnīcas **SERVĪZES**. Tāl. 29954171.

AKTIVITĀTES SABIEDRĪBAS INFORMĒŠANAI PAR VAKCINĀCIJU PRET COVID-19 BIEDRĪBAS "LATVIJAS SARKANAIS KRUSTS" KURZEMES KOMITEJĀ

Biedrība "Latvijas Sarkanais Krusts" (LSK) īsteno projektu "Vakcinējies: esi drošībā" (Nr. 2021.LV/NVO_VAK/2) ar mērķi paaugstināt sabiedrības informētību par vakcināciju pret COVID-19 un veicināt vakcinācijas procesu vairākos Latvijas reģionos.

Projekta ietvaros aicinām apmeklēt informatīvos pasākumus platformā ZOOM:

14.12.2021. plkst. 10.00–11.30 "COVID-19 un vakcinācija. Kas ir balstvakcīna, un kad to vajag". Semināru vadīs ģimenes ārsts, pediatrs Gundars Kuklis. Lai pieteiktos uz informatīvajiem pasākumiem, lūdzam rakstīt uz e-pastu: vakcinacija@redcross.lv vai lsk.kurzeme@redcross.lv. Pasākumu finansiāli atbalsta Sabiedrības integrācijas fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

2021./2022. GADA OPTIBET VIRSLĪGA TELPU FUTBOLĀ 5. KĀRTAS SPĒLE

SVĒTDIEN 12.12.2021 | PILTENES IELĀ 25 | PLKST. 15:00

KULDĪGĀ VS RĪGĀ

FC NIKERS KULDĪGA VS FK RABA RĪGA

SPĒLE NOTIEK BEZ SKATĪTAJU KLĀTBŪTNES

SPĒLES TIEŠRAIDE TIKS TRANSLĒTA FC NIKERS FACEBOOK LAPĀ

FANO PAR SAVĒJIEM!

WWW.NIKERS.LV

DAŽĀDI

KULDĪGAS AUTOSKOLA aicina pieteikties 95. koda kursiem, kas notiks no 13. līdz 17. decembrim. Sīkāka informācija pa tālr. 29182826, 29491388.

Ķīmiskajā tīrītavā **PARELLA** Smilšu ielā 12, Kuldīgā, no 13. līdz 23. decembrim lielās **ZIEMASSVĒTKU** atlaišanas – 20% visiem ķīmiskās tīrīšanas pakalpojumiem!

Sertificēta **TAKSATORA** pakalpojumi: meža inventarizācijas lietu izgatavošana; mežaudzes novērtēšana; cirsmu dokumentācijas sagatavošana; tpašuma robežu, kupicu ierīkošana un atjaunošana; bezmaksas konsultācijas. Tāl. 25731315.

Ātri un lēti ierīkojam **DZIĻURBUMUS**. Tāl. 29605105, 28205914.

DZIRDĒS APARĀTI. Speciāliste audioloģe pielaiķo, labo, pārdod, konsultē, kur un kā var iegādāties dzirdes aparātus. 17. decembrī no 10.00 līdz 12.00 Kuldīgā, PVA centrā (pasta 2. stāvā), tālr. 26018483.

13.12.21. **DZIRDĒS APARĀTI.** Tirdzniecība, rezerves daļas, remonts. No 10.00 līdz 13.00 Kuldīgas poliklīnikā. Tāl. 24957629, 26019076.

VAJADŽĪGI

SIA *Būvfirma P.B.A.* (41203039760) – **CELTNIEKI.** Atalgojums pēc izpēlņas, sākot ar 720 eiro. Tāl. 29705025.

SIA *MKM* mežs (41203042173) piedāvā darbu harvesteru un forvardera **OPERATORIEM** ar pieredzi darbam visā Latvijas teritorijā. Samaksa: sākot ar 1200 EUR. Sīkāka informācija pa tālr. 26440069 vai e-pastā: mkm.mezs@inbox.lv.

SIA *MKM* mežs (41203042173) piedāvā darbu kravas automašīnu **MEHĀNIĶIM/ELEKTRIKĪM.** Samaksa: sākot ar 1300 EUR/mēnesī. Tāl. 26440069.

ZOOBIRŽA

Ziemassvētku gaidās brīnumi notiek Ruds **KAKIŠ**, kas palicis bez saimnieka un klīst Piltenes ielā, meklē jaunas mājas. Tāl. 29845565.

Viss par reklāmu Kurzemniekā!
Tālrunis 63324881.

LĪDZJŪTĪBAS

*Es neaizeju pa visam,
Es tikai paslēpjos –
Tai egles skujiā,
Kura ziemas saulgriežos
Kopā mūs sauca.
Es palieku akmeni,
Saulē un vējā,
Savā dzimtajā zemē, pasaulē.*

/K.Apškrūma./

Skumju brīdī esam kopā un izsakām visdziļāko līdzjūtību VALDA MIEŽA ģimenei un tuviniekiem, no viņa atvadoties.

Kurmāles pagasta pārvalde

*Paliek balta ziedu taka,
Rudens zelts zem kājām bērts,
Un no dziļās laimes akas
Pasmelts tik, cik atvēlēts.*

/M.Jansone./

Izsakām līdzjūtību VALDA MIEŽA tuviniekiem, viņu mūžībā pavadot.

Dālderu mājas iedzīvotāji

*Klusiem soļiem māmuliņa
Mūžam durvis aizvērusi,
Ne vārdiņa nebildusi,
Skumjas sirdī atstājusi.*

/V.Kokle-Līviņa./

Izsakām visdziļāko līdzjūtību ARTIM BLĀĶIM un ģimenei, mīļo mammu zaudējot.

SIA VANKA kolektīvs

*Ir zaudējumi, pie kuriem nepierod,
Kurus nekad neaizmirst,
Lai gudrais prāts saka ko
sacīdams,*

*Sirdij ir savi iemesli,
kas prātam nepieejami.*

/Z.Mauriņa./

Esam kopā lielajās bēdās ar ŽANNAS RAZUMEIKO mīļajiem, viņu kapu kalniņā pavadot.

Kuldīgas slimnīcas dzemdību nodaļas Žannas bijušie kolēģi

*Sirds nepukst vairs.
Bet vēl tai bija skanēt,
Un acīm mirdzēt, dzīvi vērojot.*

/J.Sudrabkalns./

Izsakām līdzjūtību ŽANNAS RAZUMEIKO tuviniekiem, dzīves draugu un māmiņu zaudējot.

Kaimiņi

*Vairs manis neesot,
Ak, neticiet, es esmu
Ar jums, starp jums
Ar maigo ziedu dvesmu,
Ik rasas pilienā, kas saulē lās,
Gan jūsu sirdīs, domās, atmiņās.*

/I.Rudene./

Visdziļākā līdzjūtība ŽANNAS ģimenei, no viņas atvadoties.

Bērnu nodaļas kolektīvs

www.kurzemnieks.lv

Abonē e-avīzi
un lasi jaunākās ziņas savā datorā!

PĒRKAM

Augošu koku cirsma
un sortimentus pie ceļa

Meža īpašniekiem:

- Veicam bezmaksas konsultācijas;
- Palīdzam meža taksācijas sagatavošanā, cirsmu iestigošanā;
- Palīdzam iesniegt ciršanas pieteikumu VMD.

Metsä

Telefoni informācijai: 29150470, 67804343
www.metsaforest.com/lv

Viss par reklāmu
Kurzemniekā!
Tālrunis 63324881.

LOGI UN DURVIS

Ziemas atlaides logiem

līdz 23%

Akcija līdz 31.01.2022.

- ŽALŪZIJAS
- GARĀŽU VĀRTI
- METĀLA DURVIS
- PRETINSEKTU SIETI
- PVC LOGU UN DURVJU REMONTS

www.montaznieksde.lv

Tel. / fax 63323281, mob. 26179829

MONTĀŽNIEKS DE

SIA «Vika Wood»

kokzāģētava PĒRK

egles un priedes zāģbaļķus.

Sīkāka informācija pa tālruni 26443376.

Papildu informācija www.vikawood.lv.

KONCERTZĀLE
LATVIJA

Sóley & Ensemble Melancholia

Islandiešu dziedātājas Sóley
un stīgu ansambļa koncerts

19.12. 17:00

www.koncertzalelatvija.lv | /Latvijahall | @Latvijahall
Pasākumi koncertzālē "Latvija" notiek "zaļajā režīmā"

Bijetost: BILĒSU PARĀDĪZE

Atbalsta Zemkopības ministrija un Lauku atbalsta dienests

Biedrība „Daršim paši!” izsludina projektu pieteikumu konkursu

Biedrība „Daršim paši!” izsludina atklāta konkursa projektu pieteikumu pieņemšanas 11. kārtu Lauku attīstības programmas 2014.–2020. gadam 19.2. pasākuma „Darbību īstenošana saskaņā ar sabiedrības virzītas vietējās attīstības stratēģiju” ietvaros apstiprinātās sabiedrības virzītas vietējās attīstības stratēģijas īstenošanai.

Projektu konkursa 11. kārtā pieejamais finansējums ir 404'510,26 eiro.

Projektu iesniegumu pieņemšana notiks no 10.01.2022. līdz 10.02.2022.

Projektu iesniegumu pieņemšana notiks šādā rīcībā:

1. MĒRKIS: VIETĒJĀS EKONOMIKAS STIPRINĀŠANA

1. RĪCĪBA: Atbalsts vietējās ekonomikas stiprināšanai

Pieejamais finansējums 404'510,26 eiro; atbalsta intensitāte līdz 70%, kopprojektam¹ līdz 80%.

Attiecināmā summa vienam projektam – 50'000,00 eiro.

11.kārtā tiek atbalstīti projekti, kuros paredzēta pamatlīdzekļu iegāde. Projekti, kuros plānota būvniecība, netiks atbalstīti.

Atbilstoši MK noteikumu Nr. 590 „Valsts un Eiropas Savienības atbalsta piešķiršanas kārtība lauku attīstībai apakšpasākumā „Darbību īstenošana saskaņā ar sabiedrības virzītas vietējās attīstības stratēģiju” 5. punktā minētajam, iespējamas šādas darbības:

5.1.1. Jaunu produktu un pakalpojumu radīšana, esošo produktu un pakalpojumu attīstīšana, to realizēšana tirgū un kvalitatīvu darba apstākļu radīšana.

5.1.2. Lauksaimniecības produktu pārstrāde, to realizēšana tirgū un kvalitatīvu darba apstākļu radīšana.

5.1.3. Vietējās produkcijas realizēšanai paredzētas vides radīšana vai labiekārtošana, kā arī jaunu realizācijas veidu ieviešana un to atpazīstamības tēla veidošana.

Rīcības apraksts:

Jaunu produktu un pakalpojumu radīšana, esošo produktu un pakalpojumu attīstīšana, to realizēšana tirgū un kvalitatīvu darba apstākļu radīšana.

Lauksaimniecības produktu pārstrāde, to realizēšana tirgū un kvalitatīvu darba apstākļu radīšana.

Tādas vides radīšana vai labiekārtošana, kurā tiek realizēta vietējā produkcija, un jaunu realizācijas veidu ieviešana.

PROJEKTU ĪSTENOŠANAS TERMIŅŠ:

Projektu īstenošanas termiņš ir 1 gads no LAD lēmuma pieņemšanas par projekta iesnieguma apstiprināšanu.

Ar biedrības “Daršim paši!” sabiedrības virzītu vietējās attīstības stratēģiju (SVVA) un dokumentāciju, kas nepieciešama, lai iesniegtu projekta iesniegumu, var iepazīties: biedrības „Daršim paši!” mājaslapā <https://www.darisimpasi.lv/leader/vietejas-attistibas-strategija/>; Lauku atbalsta dienesta mājaslapā <http://www.lad.gov.lv/lv/atbalsta-veidi/projekti-un-investicijas/leader/leader-pieejas-istenosana-2014-2020/>.

PROJEKTU IESNIEGUMU IESNIEGŠANA:

Projekta iesniegumi jāiesniedz Lauku atbalsta dienesta Elektroniskās pieteikšanās sistēmā <https://eps.lad.gov.lv/login>

Kontaktinformācija:

Administratīvā vadītāja Ieva Birbele. Mob. tālr.: 29463295, Pilsētas laukums 4, 3. stāvs, Kuldīga
E-pasts: darisim.pasi@gmail.com Mājaslapa: www.darisimpasi.lv

¹ Kopprojekts – MK not. Nr. 590 (13.10.2015.) „Valsts un Eiropas Savienības atbalsta piešķiršanas kārtība lauku attīstībai apakšpasākumā „Darbību īstenošana saskaņā ar sabiedrības virzītas vietējās attīstības stratēģiju” 6.4. punkts.

Atbalsta Zemkopības ministrija un Lauku atbalsta dienests

Biedrība „Daršim paši!” izsludina projektu pieteikumu konkursu

Biedrība „Daršim paši!” izsludina atklāta konkursa projektu pieteikumu pieņemšanas 12. kārtu Lauku attīstības programmas 2014.–2020. gadam 19.2. pasākuma „Darbību īstenošana saskaņā ar sabiedrības virzītas vietējās attīstības stratēģiju” ietvaros apstiprinātās sabiedrības virzītas vietējās attīstības stratēģijas īstenošanai.

Projektu konkursa 12. kārtā pieejamais finansējums ir 350'089,57 eiro.

Projektu iesniegumu pieņemšana notiks no 08.02.2022. līdz 08.03.2022.

Projektu iesniegumu pieņemšana notiks šādā rīcībā:

2. MĒRKIS: DZĪVES VIDES KVALITĀTES UZLABOŠANA UN SABIEDRISKO AKTIVITĀŠU DAŽĀDOŠANA, TOSTARP PERSONĀM AR INVALIDITĀTI, JAUNIEŠIEM, SENIORIEM UN ĢIMENĒM AR MAZIEM BĒRNIEM (kopējā 2. mērķa summa 350'089,57 euro)

2. RĪCĪBA: Atbalsts sabiedrisko aktivitāšu dažādošanai un teritorijas sakārtošanai (sabiedriskā labuma projekti)

Pieejamais finansējums 350'089,57 eiro; atbalsta intensitāte sabiedriskā labuma projektiem līdz 90%. Attiecināmā summa vienam projektam – 50'000,00 eiro.

Atbilstoši MK noteikumu Nr. 590 „Valsts un Eiropas Savienības atbalsta piešķiršanas kārtība lauku attīstībai apakšpasākumā „Darbību īstenošana saskaņā ar sabiedrības virzītas vietējās attīstības stratēģiju” 5. punktā minētajam iespējamas šādas darbības:

5.2.1. Vietējās teritorijas, tostarp dabas un kultūras objektu, sakārtošana, lai uzlabotu pakalpojumu pieejamību, kvalitāti un sasniedzamību.

5.2.2. Sabiedrisko aktivitāšu (tostarp apmācību un interešu klubu, sociālās aprūpes vietu, kultūras, vides aizsardzības, sporta un citu brīvā laika pavadīšanas veidu) dažādošanai.

Rīcības apraksts:

Vietējās teritorijas sakārtošana, lai uzlabotu pakalpojumu pieejamību, kvalitāti un sasniedzamību.

Sabiedrisko aktivitāšu, tostarp apmācību un interešu klubu, sociālās aprūpes vietu, kultūras, vides aizsardzības, sporta un citu brīvā laika pavadīšanas veidu, dažādošana.

PROJEKTU ĪSTENOŠANAS TERMIŅŠ:

1. Ja tiek veikta būvniecība, teritorijas labiekārtošana – projekta īstenošanas termiņš 2 gadi no Lauku atbalsta dienesta (LAD) lēmuma pieņemšanas par projekta iesnieguma apstiprināšanu.

2. Ja projektu īsteno aktivitātē “Vietas potenciāla attīstības iniciatīvas” un projektā paredzēta attiecināmo izmaksu pozīcija “Ar projektu saistītā personāla atalgojuma un darbības nodrošināšana” izmaksas, kas pārsniedz 15% no projekta kopējās attiecināmo izmaksu summas – 2 gadi no LAD lēmuma pieņemšanas par projekta iesnieguma apstiprināšanu.

3. Pārējiem projektiem projektu īstenošanas termiņš ir 1 gads no LAD lēmuma pieņemšanas par projekta iesnieguma apstiprināšanu.

Ar Kuldīgas, Skrundas un Alsungas novada sabiedrības virzītu vietējās attīstības stratēģiju (SVVA) un dokumentāciju, kas nepieciešama, lai iesniegtu projekta iesniegumu, var iepazīties: biedrības „Daršim paši!” mājaslapā <http://www.darisimpasi.lv/leader/vietejas-attistibas-strategija/>; Lauku atbalsta dienesta mājaslapā <http://www.lad.gov.lv/lv/atbalsta-veidi/projekti-un-investicijas/leader/leader-pieejas-istenosana-2014-2020/>

PROJEKTU IESNIEGUMU IESNIEGŠANA:

Projekta iesniegumu var iesniegt Lauku atbalsta dienesta Elektroniskās pieteikšanās sistēmā <https://eps.lad.gov.lv/login>

Kontaktinformācija: Administratīvā vadītāja Ieva Birbele Mob. tālr.: 29463295

Pilsētas laukums 4, 3. stāvs, Kuldīga

E-pasts: darisim.pasi@gmail.com

Mājaslapa: www.darisimpasi.lv